

Evenimente viitoare

și numeroase alte detalii profetice

Walter Scott

Future Events by Walter Scott

publicată de GBV România

©2010 GBV România

Notă introductivă

Se fac tot felul de speculații cu privire la venirea Domnului, la judecățile care vor veni peste creștinii în viață și cu privire la soarta de care vor avea parte una sau alta dintre țările Europei. Sunt fixate date, judecăți speciale (cum ar fi focul și cutremurele), se predică venirea unor fenomene fizice din ceruri și de pe pământ și se pretinde că toate sunt bazate pe învățături din Scriptură. Considerăm aceste gânduri profane ca fiind lucrarea vrăjmașului, care vrea să tulbure sufletele și să zdruncine pacea sfinților lui Dumnezeu - aceleași viclenii prin care i-a tulburat în vechime pe tesaloniceni (2 Tesaloniceni 2). Însă suntem mulțumitori să adăugăm că interesul în ceea ce privește scrierile profetice crește tot mai mult, iar adesea dorința de a le înțelege este animată de un spirit de supunere față de Dumnezeu și față de Cuvântul și de Duhul Său. Nădăjduim că această mică broșură, în care cititorul este condus în mod constant către diferite locuri din Scriptură, se va dovedi de un real ajutor în studiul cuvântului profeției, pe care *Dumnezeu* ne-a oferit-o.

Ocazional, pot fi găsite repetări ale unor gânduri, însă doar asupra punctelor foarte importante.

Fie ca, pe măsură ce creștem în cunoașterea Scripturii, inimile să ne fie menținute în comuniune fierbinte cu Dumnezeu.

Walter Scott, 1881

Atotsuficiența Sfințelor Scripturi

Vom fi profund recunoscători dacă aceste rânduri vor adânci interesul în sufletele cititorilor cu privire la importanța deținerii unei revelații scrise din partea lui Dumnezeu. Scripturile Vechiului și Noului Testament sunt constituite din 66 de cărți și cuprind subiecte de o varietate fără sfârșit; ele au fost scrise de aproximativ 40 de scriitori diferiți, care au provenit din toate clasele societății, de la cei mai înțelepți monarhi până la cei mai neînvățați pescari din Galileea; compusă în perioade diferite pe parcursul a 16 secole, în unele cazuri existând distanțe de 1000 de mile între diferiții scriitori; totuși ei au fost pătrunși de un singur gând și de un singur plan. Ei au fost deplin inspirați de Dumnezeu, de aceea autoritatea lor este absolută și asupra ei nu se poate ridica nici cel mai mic semn de întrebare. Autoritatea Dumnezeului celui viu este identificată cu aceste oracole divine și nealterabile. Declarațiile făcute de Scriptură asupra vreunui subiect trebuie să fie acceptate ca fiind glasul și voia lui Dumnezeu.

Disprețul oamenilor s-a arătat din plin față de Scriptură; puterea și inventivitatea lor s-au

exercitat la maxim ca să o nimicească complet; învățătura oamenilor a încercat să-i conteste caracterul divin; însă totul a fost în zadar. Poate știința acumulată pe parcursul a 33 de secole, atâtea câte au trecut de la scrierea Genezei, să arate vreun fapt care să contrazică chiar și o singură afirmație din această carte? Din contră, acest venerabil document, scris de Moise pe câmpiile Moabului cu cincisprezece secole î.d.H., aruncă lumină asupra oricărei ramuri a științei și asupra oricărui subiect la care se referă și, chiar mai mult, asupra oricărei chestiuni morale pe care o dezbate cu privire la om - fie ea prezentă sau viitoare. În alte părți ale Cuvântului lui Dumnezeu poate să existe o lumină mai mare, însă în orice lucru pe care Moise l-a spus există o siguranță divină, ca aceea a Domnului însuși (Ioan 5.45-47). Crezând în modul cel mai ferm în inspirația sigură a Scripturilor - așa cum ele au ieșit din mâinile diferiților scriitori folosiți de Duhul lui Dumnezeu - lepădăm complet gândul că afirmațiile Bibliei au nevoie să fie confirmate prin mărturie omenească sau că paginile sacre au nevoie de lumina științei sau de alte surse care să arunce lumină asupra textului. „Cuvintele Domnului sunt *cuvinte curate*, argint curățit în cuptor de pământ, purificat de șapte ori" (Psalmul 12.6). Ne întoarcem cu plăcere mereu crescândă la cărțile sacre, la orice pagină și la orice cuvânt care a fost scris prin inspirația lui Dumnezeu. În aceste relatări divine avem desfășurată istoria omului de la paradis către paradis, de la prima neascultare către judecata finală în iazul de foc, de la judecata din grădina Eden (Geneza 3) către judecata de la tronul etern (Apocalipsa 20) și de la eternitate, prin toate timpurile și vicisitudinile, spre eternitate.

Ce încurcături, câte complicații, câte întrebări fără răspuns și probleme nerezolvate are istoria prezentă a omului! Dar în Cuvântul lui Dumnezeu totul este clar, iar gândirea omului este instruită în orice aspect, atât al relației lui prezente cu Dumnezeu, cât și în legătură cu viitorul său etern. *Acolo* se află adevărul cu privire la creație, la originea și la proveniența noastră dintr-o singură rasă și adevărul cu privire la istoria care a urmat, la împărțirea în națiuni, în locații geografice, adevărul cu privire la judecata sau la binecuvântarea de care au avut parte oamenii acelor vremuri; și tot acolo găsim adevărul cu privire la orice alt subiect de interes universal. Există și multe chestiuni de ordin moral, chestiuni străvechi, precum existența păcatului, unitatea și caracterul lui Dumnezeu, triumful final al binelui; descoperirea realității cu privire la cer, la iad sau la eternitate; descoperirea harului și a lui Hristos, cu privire la care putem primi un răspuns pe deplin satisfăcător și divin de la Singurul care poate însănătoși starea nenorocită și ruinată a omului, ba mai mult, care a putut chiar să-L ofere, în dragoste și dreptate, pe Preaiubitul Său Fiu, ca Mântuitor al celor pierduți. În această carte divină se ridică vălul de peste istoria trecută și de peste viitorul profetic - pentru că la Dumnezeu totul este în prezent. Lumina sigură a inspirației este aruncată peste întreaga istorie a rasei umane, prezentându-ni-se, în lumina lui Dumnezeu și a eternității, întreaga importanță a acțiunilor și a motivațiilor ei, originea și destinul ei. Cu adevărat, Dumnezeu este Autorul ei!

Relatări ale antichității

Dacă privim spre mult-lăudatele relatări din antichitate, spre analele istoriei, cu inscripțiile ei hieroglifice, din India, China, Egipt și Asiria, suntem afundați deodată în labirintul îndoielilor și al confuziei.

Cele mai vechi fragmente de informație istorică, cu excepția Bibliei, ne sunt furnizate de poezii grecești, Homer și Hesiod, care au trăit la aproximativ un secol și jumătate după Solomon. Ambii scriitori au contribuit mult la dezvoltarea gândirii grecești. Cu privire la Homer s-a spus că nu avea egal în zilele lui și a fost numit „prinț al poezilor”; însă în poemele lui nu este deloc ușor să separi realitatea de ficțiune. Chiar Herodot (primul istoric, din punct de vedere cronologic), care a scris celebra lui istorie despre canonul strict al Vechiului Testament, face apel foarte des la cititorii săi, cerându-le să-l creadă, cu scopul de a face din marea lui lucrare una demnă de încredere în toate privințele. Scriitorii grecești - este un lucru cunoscut - erau foarte atrași de lucrurile miraculoase, de unde și tendința lor de a exagera, o calitate care nu este laudabilă la un istoric.

Asiria, Egiptul și celelalte națiuni credeau în existența unei domnii a zeilor și a semizeilor, anterioare omului. Ei se bazau, probabil, pe relatarea divină cu privire la originea rasei uriașilor, relatare prezentată de Moise în Geneza 6. Istoria asiriană îl considera zeu pe Nimrod, fondatorul împărăției lor. Preoții egipteni, de ale căror relatări și informații cu privire la țara lor s-a folosit Herodot, atribuie soarelui o domnie de 30000 de ani, în afara scurtelor perioade în care ar fi domnit anumiți zei sau semizeii, iar acestea s-ar fi întâmplat înainte ca primul dintre împărați - Menes - să-și fi început domnia. Însă dincolo de aceste fabulații, ei au confecționat o rolă de papirus care conține mai mult de 300 de nume de suverani care ar fi domnit după Menes, suverani despre care nu se cunoaște nimic „din cauză că nu au lăsat monumente în urma lor”. Dar cine este Menes? Când a domnit el? A fost el o persoană reală, sau doar o zeitățe de-a lor? Acestea sunt întrebări cu privire la al căror răspuns oamenii de știință nu au o părere comună. Maneto, preotul egiptean care a scris o istorie a țării lui în limba greacă pentru biblioteca din Alexandria, a corectat numeroase greșeli din datele pe care le scrisese Herodot. Această istorie a dispărut, ca întreg, însă câteva fragmente găsite din scrierile lui Iosefus și Eusebius atestă existența și valoarea acelei lucrări. Este adevărat că monumentele - mărturiile trainice ale măreției apuse a Egiptului - uneori confirmă afirmațiile lui Maneto, însă adesea le și infirmă. Pe cine trebuie să credem - pietrele sau mărturia scrisă? Pe care dintre istorici să-i credem - pe Herodot sau pe Maneto? Nici pe spusele lui Iosefus, care adesea dă diverse mărturii despre iudei, nu ne putem baza întotdeauna, astfel că ajungem la concluzia că, foarte probabil, aceste relatări au fost falsificate (alterate). Unde vom găsi persoane,

în afara celor de la casa de nebuni, care să ia în serios veridicitatea istorică a analelor indiene sau chineze? Merită luate în calcul relatările hinduse care spun că Pământul ar sta pe o uriașă broască țestoasă și că ar fi înconjurat de un șarpe? Sau merită cea mai mică atenție relatările lor absurde care afirmă că rasa omenească ar avea vârsta între 30000 și 300000 de ani? O preocupare preferată a celor din Orient este glorificarea de sine, de unde și aceste invenții cu privire la aceste perioade enorme, la care s-a ajuns prin procesul ciudat de a socoti că o lună ar fi formată din 15 zile, iar un an din două luni.

Ce lucru binecuvântat să ne întoarcem de la aceste speculații absurde la infailibila mărturie a Scripturilor! Oamenii de știință scriu adevărul doar când stau cu Biblia deschisă la primul capitol din Geneza și acceptă relatarea lui Dumnezeu cu privire la creație în mod literal. Cei care întocmesc cronologii sunt demni de crezare doar când își bazează studiile, cu respect, pe capitolul 5 din Geneza. Istoricii, la rândul lor, trebuie să-și ia drept călăuză hotarele sigure din capitolul 10 al cărții Geneza. Ce torent de lumină ni se oferă în prima carte a Sfințelor Scripturi, cu privire la întrebările care agită lumea științifică și teologică în prezent!

Cel mai vechi și mai valoros manuscris din antichitate la care ne poate conduce istoria profană este cu privire la o perioadă cu 250 ani ulterioară potopului, iar din datele de care dispunem nu mai există niciun alt document, în afara Sfințelor Scripturi, care să ne poată oferi vreo dată anterioară acesteia.

[Este o întrebare cât se poate de legitimă dacă vreunul din „sfinții părinți” ai primelor trei secole, cu excepția lui Origen, erau familiarizați cu limba ebraică; așa se explică prețuirea extremă pe care o aveau față de Septuaginta (versiunea în limba greacă a Vechiului Testament). Ea este cea mai veche traducere a primelor oracole ale lui Dumnezeu, Vechiul Testament; această lucrare începută, dacă nu chiar și terminată, în secolul al treilea înainte de Hristos diferă destul de mult de versiunea ebraică, în privința numelor și datelor. Versiunea ebraică socotește o perioadă de 1656 de ani de la Adam până la Noe, în timp ce Septuaginta mai adaugă câte un secol la vârsta primilor patriarhi, care sunt prezentați în Geneza 5, mărirind perioada până la 2242 de ani. Faptul că Domnul a citat adesea din Septuaginta, după cum au făcut și scriitorii Noului Testament, a fost un motiv pentru care Biserica primelor secole a îndrăgit această traducere, însă fără îndoială că, în timp ce citau din ea, corectau ceea ce fusese tradus greșit. Ieronim, care s-a remarcat la începutul secolului al patrulea, fiind un ebraist complet al acelor timpuri, a fost primul dintre „părinții bisericii” care a dovedit superioritatea versiunii ebraice - limba în care a fost scris Vechiul Testament - față de cea a Septuagintei. Biserica greacă acceptă încă superioritatea Septuagintei față de versiunea din care ea a fost tradusă în timp ce bisericile din apus preferă versiunea ebraică. Însă datele prezentate de versiunea ebraică ne conduc la perioada reală de

4004 ani între creație și nașterea lui Hristos.]

Cuvântul lui Dumnezeu constituie singura călăuză sigură pentru înțelegerea trecutului și este singura sursă care aruncă lumină asupra viitorului. Nici cronicile împărățiilor străvechi, nici monumentele Asiriei și Babilonului care ne-au rămas până astăzi, interesante așa cum sunt ele, nu ne pot oferi nici cea mai slabă informație care să fie demnă de încredere, cu privire la originea acestor vechi imperii. Partea din istoria lui Herodot care vorbea despre originea Asiriei s-a pierdut, astfel că singura sursă sigură rămâne Scriptura, care ne redă mărturia divină despre Nimrod, primul vânător și cuceritor în lume. El a fost întemeietorul ambelor împărății și, mai mult, ea ne spune că țaria inițială a fiecăreia a stat în patru cetăți; pentru Babilon vedeți Geneza 10.10, iar pentru Asiria vedeți Geneza 10.11.

Istorie si profețe

Istoria antică constituie o atracție pentru multe persoane, fiind un studiu interesant și valoros, iar combinarea subiectelor despre profeție cu cele despre istorie trebuie să atragă, în mod sigur, atenția oricărui copil al lui Dumnezeu. Pentru ca acest studiu să fie eficient, Domnul l-a făcut independent de om și de toate scrierile care sunt doar omenești. Istoria își are și ea locul ei folositor. Biblia, sub învățătura Duhului lui Dumnezeu, va fi însă suficientă pentru educarea creștinului în această privință, ca și în oricare alta. Desigur, dacă există timpul necesar și accesul la manuscrise istorice care prezintă încredere, o preocupare și cu acestea poate fi instructivă, însă, pentru marea masă a credincioșilor, timpul și mijloacele sunt limitate. De aceea insistăm asupra faptului că Sfintele Scripturi sunt atotsuficiente și conțin tot ceea ce creștinul are nevoie să cunoască despre originea și istoria națiunilor, ca și despre viitor. „Cunoștința îngâmfă" (1 Corinteni 8.1) și este de observat faptul că ereziile au fost introduse de oameni învățați din punct de vedere intelectual. De altfel, în ce privește conținutul Sfintelor Scripturi, există mulți oameni din această categorie care sunt mult mai ignoranți decât creștinii simpli. Am fost obligați să ajungem la această concluzie din cauza marelui număr de afirmații fără acoperire, de citarea greșită a unor locuri din Scriptură și de completa lor neputință de a înțelege ceea ce un simplu cititor devotat al Bibliei poate să înțeleagă fără probleme. Mai degrabă ne putem încrede în judecata unui simplu creștin serios, care este învățat de Duhul și familiarizat cu Biblia lui, decât în părerea celui mai învățat profesor de teologie.

Biblia ne instruește pentru a înțelege lucruri privitoare la ridicarea celor patru imperii ale națiunilor și la soarta de care vor avea parte. Ea ne oferă cea mai exactă descriere a acestor imperii: Babilonian, Medo-Persan, Grec și Roman, iar în câteva cuvinte ne prezintă tot ceea ce alții au scris

în volume întregi (vedeți Daniel 7.4-6). Nu ne sunt oare prezentate mai dinainte și cu cea mai mare exactitate biruința grecilor asupra persanilor, caracterul renumitului Alexandru, rapiditatea, energia și furia atacurilor lui, moartea acestui conducător vestit, chiar când era în culmea gloriei sale, și dezmembrarea imperiului său în patru părți sub conducerea principalilor săi generali? Nu s-au împlinit toate acestea în mod literal? (Daniel 8). Primele 35 de versete din capitolul 11 al cărții profetului Daniel sunt pline de cele mai interesante detalii, împărățiile siriene și egiptene, care sunt două dintre cele patru părți ale imperiului divizat al lui Alexandru, sunt aici scena războiului și a intrigilor. Dealurile și valea Palestinei, care este situată între ele, sunt râvnite cu înflăcărare de ambele împărății. Detaliile acestor împrejurări sunt prezentate cu cea mai mare exactitate, atât de exact, încât unii au îndrăznit să afirme că această carte, sau cel puțin al unsprezecelea capitol al ei, ar fi fost scrise *după* împlinirea evenimentelor relatate, însă mărturia unei întregi națiuni, a unui popor atât de gelos în privința scrierilor sale sacre, așa cum au fost și sunt iudeii, contrazice cu totul astfel de speculații. Dacă prima parte a capitolului s-a împlinit în modul cel mai exact, care vor fi atunci relațiile pe care aceste puteri le vor avea între ele, sau care vor fi relațiile lor cu iudeii sau cu Antihristul, în timpul acelor evenimente zguduitoare în care vor fi implicați Israel și lumea? Ni se oferă un răspuns divin în ultima parte a capitolului. Noi nu suntem deloc surprinși de exactitatea Cuvântului lui Dumnezeu, din contră, ne așteptăm ca pe fiecare pagină a acestei binecuvântate cărți să găsim comorile lui Dumnezeu și hrana pe care El o oferă celor ai Săi.

Datele pe care Scriptura ni le oferă asupra celei de-a patra împărății sunt așa de abundente, încât am încercat să le alegem cu grijă pe cele mai folositoare și mai interesante. Caracterul puterii Imperiului Roman, cruzimea și lăcomia lui în război, asediul asupra Ierusalimului și asupra cetăților lui Iuda, reducerea numărului populației prin foamete și triumful complet al dușmanului, toate au fost prezentate într-un mod clar cu 700 de ani înainte de întemeierea Romei și cu 1500 de ani înainte de distrugerea Ierusalimului prin Vespasian și Titus (Deuteronom 28.49-57). Prezicerile lui Moise au fost împlinite în mod literal (versetul 57). Domnul însuși a prezentat, cam cu 45 de ani înainte, și mai multe detalii cu privire la acele evenimente memorabile, despre felul în care aveau să fie asediați de romani (Luca 21.20-24).

Viitorul acestei puteri cu adevărat remarcabile, Imperiul Roman, care în momentul reînvierii lui va atrage admirația lumii (Apocalipsa 17.8), este deplin prezentat în Scriptură, așa cum ne este prezentată și istoria lui trecută. Reînvierea acestei puteri se va face prin intermediul lui Satan. Cele zece împărății care o vor compune își vor avea conducătorul la Roma, care va fi capitala, vor caracteriza imperiul din punct de vedere istoric. Conducătorul acestui imperiu va primi puterea direct de la Satan, acea putere pe care Domnul a refuzat-o (Luca 4.5,6). Sub conducerea lui Satan, „fiara” va fi o putere blasfemiatoare față de Dumnezeu și totodată un persecutor violent al sfinților

Săi. Această putere imperială va susține pretențiile lui Antihrist - împăratul iudeu din Palestina - și va face un legământ de șapte ani cu națiunea apostată a lui Iuda, care va fi în acel timp reîntoarsă în țară. De asemenea, fiara de la Roma va susține biserica vinovată sau „curva cea mare”, garantându-i suportul material și dăruindu-i splendoarea și gloria lumii. După distrugerea ei, imperiul va deveni, în ce privește caracterul lui, infidel în mod deschis, iar sub conducerea mării căpetenii sau a capului imperiului - „cornul cel mic” din Daniel 7 - își va strânge armatele sale cele multe - o mare oștire europeană - împotriva Mielului lui Dumnezeu. Acest imperiu va fi distrus, iar căpetenia lui va avea parte de aceeași soartă ca Antihrist: iazul de foc. Satan, sursa și autorul tuturor relelor, împreună cu agenții lui și cu cei pe care i-a înșelat, va fi închis în fântâna adâncului pentru 1000 de ani, atât cât va dura împărăția. Toate acestea, împreună cu numeroase detalii concrete, sunt prezentate în *Daniel* și în *Apocalipsa*, cărți care se ocupă în mod special cu istoria și cu ultimele fapte ale puterii din vest, care va fi aliată cu Antihristul și cu apostata națiune a lui Iuda, în timpul crizei viitoare.

Relația iudeilor cu istoria și cu profeția

Nu va fi niciodată prea mult accentuat pentru sufletele noastre faptul că Dumnezeu, îngrijind ca Scripturile să fie scrise, a avut în vedere un scop *moral*, anume gloria preaiubitului Său Fiu, iar acest lucru este valabil pentru orice parte din Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, istoria națiunilor prezintă importanță doar în măsura în care are legătură cu iudeii și cu Ierusalimul, prin care și de unde Dumnezeu a guvernat pământul, pentru cauza și gloria Fiului Său. „Așa zice Domnul Dumnezeu: «Acesta este Ierusalimul. L-am pus în mijlocul națiunilor, și în jurul lui sunt țări»” (Ezechiel 5.5). Oricât de mult s-ar certa și ar lupta națiunile să-și lărgească hotarele - la fel ca Nimrod, primul care a purtat război împotriva oamenilor și a fiarelor - Dumnezeu veghează întreaga scenă politică, iar mâna Lui este asupra lor pentru a înăbuși ambițiile lacome ale acestor puteri care încearcă să treacă dincolo de limitele pe care El le-a hotărât pentru fiecare. Copiii lui Israel sunt centrul în jurul căruia Dumnezeu va grupa națiunile în Mileniu (Deuteronom 32.8).

Acest principiu este de toată importanța pentru cineva care ar vrea să înțeleagă istoria imperiilor antice, Egiptul și Asiria; tot așa stau lucrurile și în privința celor patru imperii ale națiunilor (Daniel 2 și 7), a Rusiei (*Gog*, Ezechiel 38 și 39) și a altor state mici: Tirul, Edomul și Filistia. Oriunde se pomenește numele acestora în Scriptură, acest lucru este în relație cu iudeii, prin intermediul cărora pământul urmează să fie guvernat de Domnul Isus Hristos. Egiptul este mai des pomenit în Scriptură - de aproximativ 800 de ori se face referire clară la țară, la împărat sau la popor - decât

oricare altă națiune, în afară de Israel, iar *de fiecare dată* este în legătură cu poporul lui Dumnezeu.

Asia a fost primul loc unde s-au ridicat imperii puternice. Nicio altă zonă a globului nu a avut parte de o succesiune așa de rapidă de schimbări, ca partea de est a acestui continent. Imperii care odinioară erau înfloritoare acum sunt în ruină, iar cele mai des pomenite în Scriptură sunt cele ale Asiriei și Babilonului. Imperiul Asirian, care este mai vechi, a fost puterea dominantă în Asia timp de multe secole. Babilonul s-a ridicat pe ținutul imperiului Asirian și este un fapt notabil că Scriptura face doar câteva aluzii la aceste imperii până ce steaua lui Iacov să înceapă să se stingă. Acestea deci au fost două puteri pe care Dumnezeu a binevoit să le ridice succesiv, ca instrumente ale Sale, cu scopul de a-și pedepsi poporul idolatru; Israel a fost pedepsit prin intermediul Asiriei, iar Iuda, prin intermediul Babilonului.

Unii au afirmat că multe dintre națiunile care și-au avut partea lor în istoria care a gravitat în jurul Israelului s-ar fi stins definitiv. Nu este așa; adevărul este că responsabilitatea *națională* este o învățătură distinctă în Cuvânt, ca fiind o socoteală personală față de Dumnezeu, și de aceea toate acele națiuni (sau aproape toate) care sunt pomenite în Geneza 10, prin care pământul a fost populat, sunt regăsite în scrierile profetice ca reapărând în viitorul teribil pe care, deocamdată, doar îl întrezărim. Din punct de vedere reprezentativ sau național, ele vor fi adunate fie sub „Gog” (Rusia), marea putere din nord și persecutor al lui Israel, fie sub „fiară”, reînviata putere din vest. Psalmul 83 ne prezintă o alianță a națiunilor din nordul și estul Palestinei, sub conducerea Asirianului; capitolele 38 și 39 din profetul Ezechiel pot fi, de asemenea, citate ca un sumar al națiunilor strânse împotriva iudeilor în timpul viitoarei crize a istoriei lor; capitolul 7 din cartea Daniel împreună cu capitolul 12 din cartea Apocalipsa pot fi studiate pentru a vedea faptele națiunilor - care în ultimele zile ale necazului vor fi favorabile cauzei iudeilor - strânse sub conducerea „fiarei” și a „falsului profet”, adică conducătorul națiunilor din vest și cel al evreilor, reprezentând apostazia civilă și ecleziastică. Prin urmare, vorbind în general, o jumătate a lumii se va ridica într-un conflict de moarte împotriva celeilalte. Împărăția lui Iuda va fi cauza, iar Palestina va fi țara unde vor avea loc aceste conflicte mondiale.

Domnul și Mileniul

Reîntoarcerea personală a Domnului pe Muntele Măslinilor (muntele de unde El a urcat la ceruri) va aduce eliberarea și binecuvântarea lui Iuda și va pune capăt *mult-disputatei probleme din Orient* printr-o baie de sânge (Zaharia 14).

Victoriosul Domn va băga în teacă strălucitoarea Sa sabie, „indignarea Lui va înceta” împotriva poporului Său și a neamurilor, odată cu distrugerea „Asirianului” și a națiunii lui conducătoare,

„Gog" (Isaia 10; Ezechiel 39). Anterior acestui moment, armatele din vest (Imperiul Roman reînviat) vor avea parte de o distrugere completă la momentul în care vor încerca să lupte împotriva Mielului și a sfinților cerești (Apocalipsa 19.11-21). În cazul judecăților din est, Mesia va conduce pe Iuda, poporul Său biruitor, împotriva vrăjmașilor Săi. Munții lui Israel vor mărturisi despre nimicirea completă a acestei puternice oștiri strânse pentru a se îmbogăți cu comorile luate din țara lui Iuda. Victoria va fi de partea lui Israel, iar munții și văile lui vor oferi lui „Gog" și aliaților lui doar un mormânt - atrași, spre propria lor distrugere, prin lăcomie și poftă (Ezechiel 39). Tot Israelul - Iuda și Efraim - va fi salvat; Ierusalimul rezidit, împodobit, foarte mult extins și dăruit cu bogățiile și cu splendoarea primită de la națiuni, va deveni centrul guvernării pe pământul milenial (Isaia 60), iar mărimea și valoarea templului va face din el „o casă de rugăciune pentru toate popoarele" (Isaia 57.6). Națiunile, cele apropiate și cele depărtate, vor fi convertite ca întreg. Ascultarea, reală sau de suprafață, va fi manifestată față de împăratul Isus. Satan va fi închis în fântâna adâncului, iar Hristos și sfinții Lui cerești vor domni în viață și glorie asupra pământului. Ei vor constitui marea mărturie, față de creație, cu privire la triumful binelui asupra răului - cu privire la victoria lui Hristos și la răsturnarea autorității lui Satan. Lacrimile oamenilor vor fi șterse de mâna Celui care a gustat moartea, geamătul creației va înceta prin prezența Celui care este *dragoste* și răul va fi îndepărtat prin Cel care este *lumină*.

Doamne Isuse, *vino* și prezintă-Ti Ție însuși Mireasa Ta, fără pată și în glorie! Vorbește, și morții Tăi se vor trezi, iar cei vii care Te așteaptă vor fi schimbați! Doar o mișcare a mâinii Tale și vom fi cu Tine! Sună din trâmbiță, curând, o, Dumnezeuule, iar Mântuitorul și sfinții vor fi împreună în prezența Ta, Tu vei fi satisfăcut și inima Domnului Isus se va odihni, iar răscumpărării Tăi vor triumfa! O, Luceafăr al dimineții, strălucește peste ceata Ta de pelerini, care cu făcliile aprinse, cu mijlocul încins și cu inimi doritoare Te așteaptă să vii din nou!

Întrebări și răspunsuri cu privire la evenimente viitoare și la numeroase alte detalii profetice

1. Venirea Domnului va fi personală, sau prin Duhul?

Va fi personală! Domnul a spus: „vin din nou” (Ioan 14.3). Luca a spus: „*Acest Isus, care a fost înălțat de la voi în cer, așa va veni, în felul în care L-ați văzut mergând spre cer*” (Fapte 1.11). Pavel a spus, „Domnul *însuși*, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer” (1 Tesaloniceni 4.16). Duhul a venit la Rusalii (Fapte 2) și va veni din nou *după* ce Domnul își va întemeia împărăția pe pământ (Ioel 2). Scriptura ne vorbește despre două venituri vizibile ale Domnului nostru pe acest pământ: cea din trecut și cea viitoare; și, de asemenea, despre două venituri ale Duhului Sfânt: cea din trecut și cea viitoare.

2. Venirea Domnului va premilenială sau postmilenială?

Va fi premilenială, deoarece este scris: „Fericit și sfânt este cel care are parte de cea dintâi înviere”, iar despre sfinții care au parte de această înviere se spune că „vor împărăți cu El o mie de ani”, adică întreaga perioadă a Mileniului (Apocalipsa 20.6). Epoca gloriei Adunării (Coloseni 3.4), eliberarea creației (Romani 8.21) și binecuvântarea lui Israel (Psalmul 102.16) sunt evenimente ce se vor petrece în aceeași perioadă de timp și depind de a doua venire a Domnului. Fiul Omului este „omul de neam ales” din Luca 19, care „a plecat într-o țară îndepărtată, ca să primească o împărăție și să se întoarcă”, această întoarcere este la *începutul* domniei mileniale; apoi, la sfârșit, împărăția este dată lui Dumnezeu Tatăl, într-o stare de absolută perfecțiune (1 Corinteni 15.24).

3. Care va fi condiția morală a lumii și a Bisericii în perioada imediat premergătoare venirii Domnului?

Profeții evrei au scris despre acest subiect, „întunericul va acoperi pământul, și întunericul gros, popoarele” (Isaia 60.2); aceasta înseamnă că națiunile vor fi într-o stare de completă ignoranță cu privire la Dumnezeu, în timp ce adevărul și dreptatea vor fi călcate în picioare. Mulți vor spune în vremea aceea: „Cine ne va arăta binele?” (Psalmul 4.6), deoarece acesta va fi îndepărtat de pe pământ înainte ca Iahve să strălucească în glorie și să viziteze Sionul în îndurare. Apostolul Iuda, prin cuvintele lui tăioase și prin simbolurile izbitoare pe care le folosește, prezintă corupția creștinătății, de la conceperea răului în sânul Bisericii până la momentul distrugerii ei prin venirea personală a Domnului împreună cu sfinții Săi; el face acest lucru potrivit profeției celei mai vechi - anume cea a lui Enoh, profeție care fusese făcută cu 3500 de ani în urmă. Mărturia creștină va fi

complet apostată la venirea Domnului (versetele 4-18). Ultima fază a mărturiei Bisericii, fază care se va dezvolta foarte rapid, va fi complet dezgustătoare pentru Hristos. Când El o va lepăda, atunci „fiara” - puterea civilă a Romei - o va prelua (Apocalipsa capitolele 3.16; 17). Se poate observa încă de acum o întoarcere tot mai accentuată și hotărâtă spre filozofia antică a păgânismului, după cum se observă la fel de clar coruperea tot mai mare a creștinătății.

4. Națiunile vor fi binecuvântate înainte, sau după venirea Domnului?

După venirea Domnului. La terminarea judecății care va preceda și va însoți venirea Domnului, după ce Domnul își va lua locul în mijlocul lui Israel, care va fi un popor mântuit în întregime - citim: „după aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură”. Cincizecimea a fost doar o mostră prezentată anticipativ cu privire la acel eveniment (Ioel 2.28); comparați și cu contextul Psalmului 98.2,3; Isaia 11.9.

5. Va rămâne creștinătatea în bunătatea și în îndurarea Domnului?

Nu. Mărturia creștină este atenționată prin exemplul lui Israel și prin soarta de care el a avut parte și este amenințată că va fi tăiată și ea dacă nu rămâne în bunătatea divină (Romani 11). Împărăția cerurilor - cei botezați cu botezul creștin - este asemănată cu un ogor în care se află *grâu și neghină* - un amestec între ceea ce este bun și ceea ce este rău; cu o femeie care introduce aluat (întotdeauna un simbol al *răului*) în făina curată „până s-a dospit tot”; cu un năvod plin de pești - buni și răi (Matei 13). Cele șapte parabole din acest capitol arată că răul va exista și va crește până când Domnul Se va ocupa personal cu judecarea lui. Creștinătatea nu a rămas în bunătatea și în îndurarea Domnului; vedeți de asemenea 1 Timotei 4; 2 Timotei 3; Iuda; Apocalipsa 2; 3.

6. Răul va crește, sau va descrește înaintea venirii Domnului?

Răul va crește! „Dar oamenii răi și înșelători vor înainta spre *mai rău*, ducând în rătăcire și fiind duși în rătăcire”. „în zilele din urmă [deja suntem în ele] vor veni timpuri grele.” Acest oracol inspirat este urmat de o prezentare a stării de corupție a Bisericii, stare descrisă în cuvinte deosebit de asemănătoare cu cele întrebuițate în prezentarea stricăciunii vechii păgânătăți (comparați 2 Timotei 3.1-13 cu Romani 1.28-32).

7. Ce locuri din Scriptură ne arată venirea lui Hristos pentru sfinții Săi?

Ioan 14.3; 1 Tesaloniceni 4.13-17; 2 Tesaloniceni 2.1. În *primul* loc ni se prezintă, în mod simplu, că evenimentul va avea loc; în *al doilea* ni se oferă detalii prețioase în legătură cu acest eveniment;

iar în *al treilea* ne sunt date atenționări foarte serioase și îndemnuri necesare care țin de acest eveniment; vedeți, de asemenea, 1 îCorinteni 15.23; 1 Tesaloniceni 1.10; Filipeni 3.20,21; Apocalipsa 3.10,11.

8. Ce spune Scriptura despre venirea lui Hristos împreună cu sfinții Săi?

Apocalipsa 19.11,14; Zaharia 14.5; Coloseni 3.4 etc. *Primul loc* descoperă acest eveniment în legătură cu împăratul din vest (fiara); *al doilea loc* arată legătura lui cu împărații din nord și din est; *al treilea loc* ne descoperă legătura binecuvântată a sfinților cerești cu Hristos în gloria arătării Sale; vedeți, de asemenea, 1 Tesaloniceni 3.13; 2 Tesaloniceni 1.10; Iuda 14; Apocalipsa 17.14.

9. Următoarea venire a lui Hristos va fi pe pământ?

Nu, ci *în văzduh*, unde sfinții Săi - cei care vor fi găsiți morți vor fi înviați, iar cei vii, schimbați - ÎI vor întâmpina pe Domnul (1 Tesaloniceni 4.17); după acest eveniment, El va veni pe *Muntele Măslinilor*, însoțit de poporul Său ceresc (Zaharia 14.4) și de sfinții îngeri (Matei 25.31).

10. Se va arăta Hristos personal pe pământ?

Da! El Se va arăta personal iudeilor, cărora le va dăruia binecuvântări spirituale și binecuvântări temporale (Zaharia 12.10); vedeți, de asemenea, Maleahi 3.1; Ezechiel 43.7; Zaharia 8.3 etc. însă El nu va domni *pe* pământ, ci *peste* pământ.

11. În ce caracter va veni Hristos pentru Mireasa Lui?

În caracterul de *Mire*, ca să Și-o prezinte Lui însuși, în toată frumusețea și gloria (Apocalipsa 22.17; Efeseni 5.25-27; 2 Corinteni 11.2).

12. În ce caracter va veni Hristos pentru poporul Său, privit în mod individual?

În caracterul de *Mântuitor*, completând astfel binecuvântarea lucrată deja - pentru suflet și conștiință - dăruindu-ne trupuri conform „cu trupul gloriei Sale” (Filipeni 3.20,21).

13. În ce caracter va prelua Hristos guvernarea pământului?

În caracterul de „*Fiu al Omului*” - titlul în care El Și-a găsit în mod deosebit plăcerea (Psalmul 8). La întrebarea: „*cine* este acest Fiu al Omului?”, ni se răspunde în Epistola către Evrei (2.6-9): este Isus, care acum este onorat și glorificat. Iar la întrebarea: „*când* își va exercita Fiul Omului suveranitatea universală?”, ni se spune că după încheierea primei învieri, înviere de care vor avea

parte doar credincioșii și care va preceda învierea celor răi, care va avea loc după o mie de ani, la sfârșitul Mileniului (1 Corinteni 15.23-27; Apocalipsa 20.5,6).

14. În ce caracter va veni Hristos pentru binecuvântarea și pentru gloria lui Israel?

În caracterul de *Fiu al lui Dumnezeu, împărat al lui Israel, Fiu al lui David și Fiu al Omului*. Primul titlu desfășoară înaintea noastră sfera tuturor binecuvântărilor Persoanei Lui, în glorie și demnitate; *al doilea* stă în legătură cu sfera străngerii și guvernării tuturor semințiilor lui Israel; *al treilea* ne prezintă dreptul Său legal la îndelung-părăsitul tron al lui Iuda - Hristos fiind moștenitorul legal prin Solomon, adică prin ramura regală a casei lui David; iar *al patrulea* titlu ne prezintă sfera morală a lucrării Lui, descoperindu-ne drepturile Sale peste om și peste creație (Psalmul 2; 8; 45; Matei 21.9 etc.).

15. Toți sfinții care vor fi pe pământ în momentul răpirii îl vor întâmpina pe Domnul în văzduh?

Da! „Noi cei vii, care rămânem” îi cuprinde pe toți credincioșii vii în acel moment (1 Tesaloniceni 4.17).

16. Toți cei îndreptățiți, care au murit, începând de la Adam, vor fi înviați ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh?

Da! „Cei ai lui Hristos, la venirea Lui” este o afirmație largă și atotcuprinzătoare, care are aplicație la morminte, la pământ, la mare și la orice particulă de țărână prețioasă a celor răscumpărați, de la Adam sau Abel până în acel moment (1 Corinteni 15.23; 1 Tesaloniceni 4.16).

17. Credincioșii găsiți în viață vor fi schimbați simultan cu momentul învierii credincioșilor care vor fi găsiți morți?

Nu! „întâi vor învia cei morți în Hristos”, acest eveniment având loc înainte ca cei vii să fie schimbați (1 Tesaloniceni 4.16). „Eu sunt învierea [în legătură cu cei morți] și viața [în legătură cu cei vii]” (Ioan 11.25). Aceasta este întotdeauna ordinea în Scriptură: întâi învierea celor morți, apoi schimbarea celor vii.

18. Aceste două cete de sfinți vor fi răpite împreună?

Da! „Noi”, adică cei vii care vom fi schimbați, și „ei”, cei morți care vor învia, „vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh” (1 Tesaloniceni 4.17).

19. Se face distincție între Israel și Adunare?

Da! Niciodată nu vom înțelege corect profețiile, dacă nu vom face distincție între Israel, care este împărăția lui Mesia, și Adunare, care este Trupul lui Hristos. Primul este subiectul principal al Vechiului Testament, care descoperă istoric (trecutul) și profetic (viitorul) guvernarea pământească a lui Dumnezeu, al cărei centru este Israel; însă Adunarea, a cărei istorie începe la Cincizecime și care este formată din credincioși luați dintre iudei și dintre națiuni, strânși împreună *într-un singur Trup* și uniți cu Hristos ca Om în glorie, este descoperită *doar* în Noul Testament, nefiind deloc subiectul *profeției*, ci numai al *descoperirii*. Israel este destinat să ocupe locul cel mai înalt pe pământ, odihnă a prezenței și a gloriei divine și, de asemenea, cap peste toate națiunile; însă Adunarea este cu totul cerească în caracterul, în binecuvântarea și în poziția ei. Planurile pe care Dumnezeu le-a făcut cu privire la Israel sunt legate de *timp*, pe când cele cu privire la Adunare sunt legate de *eternitate*. Israel a fost așezat, din punct de vedere geografic, în relație cu omenirea, în centrul lumii (Ezechiel 5.5; Deuteronom 32.8,9), fiind binecuvântat cu binecuvântări pământești (Psalmul 102.13-16; Isaia 27.6; Zaharia 2.11); însă Adunarea își are poziția în locurile cerești în Hristos Isus (Efeseni 2.6), ea fiind obiectul admirației eterne a îngerilor (Efeseni 3.10). Pentru o înțelegere mai clară a acestui subiect este necesar studiul amănunțit al Epistolelor către Corinteni, Efeseni și Coloseni, unde sunt prezentate pe larg natura, caracterul și soarta veșnică a Adunării.

20. Coborârea Domnului în văzduh va fi un eveniment public?

Nu! Domnul *însuși* va coborî din cer în văzduh (1 Tesaloniceni 4.16). „Vin din nou și vă voi lua la Mine însumi” (Ioan 14.3). Din aceste locuri citate și din altele asemănătoare cu acestea nu se poate înțelege decât un singur lucru, anume că însuși binecuvântatul nostru Domn va veni personal și *singur* pentru cei ai Săi; a se vedea și Efeseni 5.27.

21. Coborârea Domnului pe „Muntele Măslinilor” va fi un eveniment public?

Da! „Și Domnul Dumnezeul meu va veni, și toți sfinții împreună cu El” (Zaharia 14.5). Toate oștirile cerești vor fi, de asemenea, acolo și îl vor însoți pe Domnul, Cel care va fi biruitor (Matei 24.30); a se vedea și Iuda 14 și Apocalipsa 19.11,14.

22. Care este însemnătatea expresiei „fericita speranță” (Tit 2.13)?

Fericita speranță se referă la reîntoarcerea personală a Domnului pentru a ne scoate din această lume și pentru a ne duce în Casa Tatălui, făcându-ne desăvârșiți la fel *ca* El și fiind *cu* El pentru totdeauna. Aceasta nu se referă în mod direct la arătarea publică a lui *Hristos* și a *noastră* împreună

cu El, eveniment imediat ulterior acestuia, deși este strâns legată de ea.

23. Care este însemnătatea expresiei „arătarea gloriei” (Tit 2.13)?

Hristos și sfinții se vor arăta împreună în *aceeași* glorie și în *același* timp, *după ce* El, ca „fericita speranță”, i-a dus în Casa și în prezența Tatălui (Ioan 17.22,23; Coloseni 3.4).

24. Israel va fi eliberat și binecuvântat la coborârea Domnului în „văzduh”, sau când El va sta pe Muntele Măslinilor?

În timpul celui de-al doilea eveniment, așa cum se spune foarte clar în Zaharia 14! A se vedea, de asemenea, Fapte 1.6,7,11,12; Isaia 2.1-4; Psalmii 72 și 102.

25. Fericita speranță este în legătură cu harul, sau cu responsabilitatea?

„Fericita speranță” prezintă completarea lucrării Mântuitorului aplicată și în privința trupurilor noastre, iar din acest motiv, de ea vor avea parte toți cei care aparțin Adunării, vii sau morți (1 Tesaloniceni 4; Filipeni 3.20,21; Romani 8.23). De aceea nu se face distincție între credincioșii simpli și cei care au slujit, pentru că acest aspect al mântuirii trupurilor este un act suveran ce ține în întregime de har. Însă arătarea în glorie este legată de responsabilitate, făcându-se distincție între unul care este sfânt doar ca poziție și unul care a fost și slujitor fidel (1 Ioan 2.28; 2 Ioan 8; 2 Timotei 4); a se vedea pentru *primul* aspect Luca 12.37, iar pentru cel *de-al doilea*, Luca 12.43.

26. Adunarea va fi răpită înaintea celei de-a șaptezecă săptămâni din cartea Daniel (capitolul 9.27)?

Da! Adunarea este obiectul lucrării prezente a lui Dumnezeu, în har; după răpirea Adunării la cer, iudeii vor reveni înaintea lui Dumnezeu ca subiect al lucrărilor și guvernării Lui pământești.

27. Restabilirea iudeilor se va face înainte, sau după împlinirea celor șaptezeci de săptămâni (Daniel 9.27)? Restabilirea parțială și în necredință se va face înainte de cea de-a șaptezecă săptămână, în timp ce eliberarea și binecuvântarea lor prin reînțoarcerea lui Mesia se va face după încheierea celei de-a șaptezecă săptămâni (Matei 24.29-31; Daniel 12.1,2).

28. Cele șaptezeci de săptămâni din cartea Daniel sunt săptămâni de zile, sau săptămâni de ani (Daniel 9.24)? Cuvântul ebraic *hebdomad* înseamnă *șapte* sau poate însemna și *săptămână*. Este vorba de un număr legat de cifra șapte, care nu precizează dacă este vorba de ani sau de zile. Însă, din context, nu poate exista nicio îndoială că săptămânile sunt de ani - în total 490 de ani.

29. Cum sunt împărțite cele șaptezeci de săptămâni profetice?

1. Șapte săptămâni sau 49 de ani, perioada rezidirii *Ierusalimului* - nu a *Templului* - începând cu data de la care Artaxerxes a dat porunca pentru rezidire, anume în al douăzecilea an al domniei lui (Neemia 2). 2. Șaizeci și două de săptămâni sau 434 de ani, de la zidirea cetății până la intrarea cu osanale a lui Mesia în Ierusalim (Matei 21.1-11 și Zaharia 9.9). 3. O săptămână, sau 7 ani, încă *viitoare* (Daniel 9.27). Intervalul de timp dintre a șaizeci și noua săptămână și a șaptezecia, adică perioada prezentă, constituie o paranteză de har binecuvântată pentru națiuni (Romani 11.12) și una de degradare națională pentru iudei, lucru despre care se vorbește în Daniel 9.26.

30. Cele șaptezeci de săptămâni sunt în derulare în perioada prezentă?

Nu! Perioada prezentă constituie o întrerupere, din punct de vedere profetic, în istoria lumii și a lui Israel. După stărirea lui Mesia, la încheierea celor șaizeci și nouă de săptămâni, sau 483 de ani, iudeii au fost împrăștiați în toată lumea în anul 70 d.H., „Eu v-am risipit ca pe cele patru vânturi ale cerurilor” (Zaharia 2.6), iar Ierusalimul a fost călcat în picioare de națiuni. De aceea, nici atunci și nici acum nu este timpul pentru cea de-a șaptezecia săptămână a lui Daniel, care este *încă viitoare*; ea va avea loc atunci când Dumnezeu va relua căile Sale cu Ierusalimul.

31. Este corect să aplicăm măsura „pentru fiecare zi câte un an” (Numeri 14.34), ca un principiu scripturistic în interpretarea perioadelor profetice?

Nu! Sunt doar două referiri la acest principiu și ele se aplică la Israel; *prima*, în pustie (Numeri 14.34); *a doua*, în țară (Ezechiel 4.5,6); dar niciunul din cele două exemple nu este strict profetic.

32. Datele cuprinse în capitolele din centrul cărții Apocalipsa trebuie înțelese literal?

Da, iar când acest lucru se întâmplă, studiul cărții este simplificat considerabil. Datele cuprinse în partea profetică a cărții Apocalipsa se referă *în întregime* la ultima jumătate a săptămânii, adică la trei ani și șase luni, sau la 1260 de zile, din acea ultimă săptămână viitoare.

33. Va fi o restabilire națională a iudeilor în Palestina?

Da! S-a prezis o reîntoarcere națională a lui Iuda - în necredință și pentru împlinirea scopurilor politice ale națiunilor - și care va fi realizată cu ajutorul unui popor cu vocații comerciale și maritime specificate în Isaia 18. Nu putem spune dacă națiunea care va rezolva „problema orientului” va fi Marea Britanie, Franța sau vreo altă putere europeană, deși suntem de acord că trăsăturile acestei națiuni indică spre Marea Britanie.

34. Va fi o reîntoarcere individuală a evreilor în Palestina, reîntoarcere care va fi ulterioară celei care va pune bazele statului evreu?

Da! „Veți fi adunați unul câte unul, fii ai lui Israel" (Isaia 27.12,13). Națiunile cruțate de judecată vor fi instrumentul reîntoarcerii *complete* a oricărui evreu rămas în mijlocul lor (Isaia 66.19,20; Țefania 3.10). Această restabilire individuală va avea loc după ce Domnul va veni în Iudeea (Matei 24.31). Cele mai multe dintre pasajele care vorbesc despre restabilirea poporului evreu de către Domnul se referă la cei strânși *după* ce Domnul va veni cu toți sfinții cerești și cu îngerii.

35. Cum și în ce stare vor fi restabilite cele zece seminții?

Cu cele zece seminții, sau Efraim, Domnul va lucra într-un fel și într-un timp distinct de ultimele lucrări ale Lui cu iudeii. Aceștia din urmă, aliindu-se cu puterea civilă apostată (Daniel 9.27), vor suferi *în* țară din partea „pustiitorului" sau împăratului nordului - biciul lui Iahve asupra poporului Său vinovat. *Acolo* va suferi partea necredincioasă și apostată a lui Iuda: „două părți din ea vor fi nimicite, vor muri, dar a treia parte va rămâne în ea" (Zaharia 13.8). Celelalte seminții nu vor intra la început în țară, dar vor fi aduse în pustie prin intervenția directă a lui Iahve. *Acolo* cei nelegiuiți și răzvrățiți dintre ei vor fi judecați și pedepsiți din motive diferite față de cei din Iuda, iar restul vor fi salvați și apoi aduși în țară să se bucure de frații lor din Iuda (Ezechiel 20 și 34).

36. Vorbește Scriptura despre întâlnirea dintre cele două case ale lui Israel, care au fost atâta timp înstrăinate și separate?

Da! Reîntoarcerea lui *Efraim* este descrisă în modul cel mai mișcător în Ieremia 31.1-21, în timp ce surpriza și plăcerea pe care *Iuda* o va avea în acel moment de fericită reîntâlnire este descrisă în Isaia 49.18-21; vedeți, de asemenea, Ezechiel 34.

37. Vor fi convertiți iudeii ca națiune înainte de restabilirea lor în Palestina?

Nu, pentru că după ce vor fi restabiliți, marea masă a poporului îl va primi pe Antihrist, care este falsul Mesia. Două treimi vor fi nimicite prin judecata Domnului, doar o rămășiță fiind salvată (Zaharia 13.8,9). Această rămășiță va reprezenta înaintea lui Dumnezeu națiunea din punct de vedere moral: „va fi socotită de Domnul ca o generație" (Psalmul 22.30,31). Mai mult, această rămășiță salvată va crește, ulterior adăugându-se și alții la numărul ei, în așa fel că „*tot* Israelul va fi mântuit"; „*toți* ÎI vor cunoaște pe Domnul". Necredința și infidelitatea vor caracteriza națiunea anterior restabilirii ei; trezirea și binecuvântarea lor spirituală vor fi un eveniment ulterior.

38. Va fi templul rezidit și se va restabili ritualul iudaic?

Da! Antihristul va veni și va face din templu scaunul lui de domnie și locul unde va primi închinare (2 Tesaloniceni 2.4). Este evident că templul, locul unde se aduce jertfa necurmată și închinarea, va exista în timpul în care se vor derula judecățile viitoare (Apocalipsa 11; Isaia 66.6; Daniel 12.11). Domnul, de asemenea, în marele Lui discurs profetic (Matei 24.15), a vorbit despre pângărirea „locului sfânt” ca despre un eveniment viitor. Scriptura nu vorbește nimic despre felul în care se va construi acel edificiu, ci vorbește doar despre existența lui. Partea profetică a cărții Daniel presupune, de asemenea, existența templului și a ritualului iudaic; a se vedea în special Daniel 9.27.

39. Care este semnificația expresiei „timpurile națiunilor” (Luca 21.24)?

Această expresie se referă la perioada în care guvernarea lumii este în mâinile națiunilor și care datează de la distrugerea Ierusalimului, 588 î.H., când Babilonul și națiunile au devenit centrul guvernării pământești, în locul Ierusalimului și al iudeilor (Daniel 2.37,38). Încheierea acestei perioade este marcată de judecata pe care Domnul o va face în mod personal asupra puterii națiunilor (Daniel 2.45) și de transferarea guvernării pământului înapoi în mâinile națiunii iudaice, cu centrul la Ierusalim. Acestea se vor întâmpla în perioada când Domnul va reveni din cer (Daniel 7.18-27).

40. Antihristul va fi iudeu, sau dintre națiuni?

Va fi iudeu, altfel pretențiile sale mesianice false nu ar avea niciun fundament în Iudeea: „nu va ține seama de dumnezeii părinților săi, nici de dorința femeilor” (Daniel 11.37). *Iahve*, Dumnezeul națiunii Israel, este subiectul primei părți a versetului de mai sus, în timp ce *Mesia*, căruia orice femeie evlavioasă din Israel voia să-i fie mamă, constituie subiectul celei de-a doua părți. „împăratul” se împotrivesc și lui „Iahve” și lui „Mesia”. Ioan, în epistolele sale, îl numește „Antihristul”, termen care redă caracterul lui religios. În Apocalipsa 13.11 este prezentat sub forma puterii politice, iar în capitolul 19 ca „falsul profet”, în lucrarea lui printre iudei. Pavel, apostolul națiunilor, îl numește „omul păcatului”, „fiul pieirii” și „cel fără de lege” (2 Tesaloniceni 2).

41. Ce legătură va fi între Antihrist și iudeii care vor fi aduși în țară?

Antihristul, pretinzând în mod fals a fi Mesia cel așteptat, va domni în țară ca împărat și va acționa ca „falsul profet” în mijlocul poporului. În aceste două caractere Antihristul va uzurpa dreptul de împărat (Psalmul 45.1) și pe cel de profet (Deuteronom 18.15), care se cuvin lui Hristos (Daniel 11.36; Apocalipsa 19.20; Zaharia 11.16,17).

42. Cine este „Asirianul” sau „împăratul nordului” (Isaia 10; Daniel 11)?

Asirianul este crudul asupritor politic al iudeilor, care, din punct de vedere geografic, se va situa în vecinătatea de nord a Palestinei. Prăpădul pe care acest teribil vrăjmaș - biciul judecății lui Iahve (Isaia 10) - îl va face în țara iudeilor a fost prefigurată de ceea ce Antioh Epifanul, împăratul sirian, a făcut în ura sa neîmpăcată împotriva neamului evreu (Daniel 11.6-45).

43. Cine sunt „Gog și Magog” (Ezechiel 38 și 39)?

Gog și Magog sunt o imagine a ultimului conducător al Rusiei. Septuaginta, în Ezechiel 38.3 și 39.1, spune: „Gog, căpetenia Roșului”, adică a Rusiei, „a Meșecului și a Tubalului”. Numirea acestor două locuri, care au constituit capitalele ei, Tobolsk și Moscova, arată clar că se vorbește despre Rusia. Expresia „Gog și Magog”, în Apocalipsa 20.8, trebuie înțeleasă în mod simbolic, în timp ce „Gog și Magog”, care vor fi distruși la începutul Mileniului trebuie înțeleși în mod literal.

44. Cine este „împăratul sudului” (Daniel 11.5)?

„Împăratul sudului” este conducătorul Egiptului, dușmanul din trecut și din viitor al „împăratului nordului” (Daniel 11.5-29). Palestina, din pricina poziției ei geografice, între Siria și Egipt, a fost constant expusă atacurilor acestor două împărății. După împărțirea imperiului Grec, în urma morții lui Alexandru Macedon, Iudeea a fost supusă fie împărăției din nord, fie celei din sud, până în anul 63 î.H., când a intrat sub dominația romană.

45. Cine sunt cele două fiare din Apocalipsa 13?

Prima fiară este cea de-a patra împărăție, sau imperiul roman (versetele 1-8), care se ridică din mare, adică dintr-o stare de lucruri tulburată. Cea de-a doua fiară este Antihristul, sau omul păcatului (versetele 11-18), care se ridică din pământ, adică dintr-o stare de lucruri stabilă.

46. Va fi reînviat vechiul Imperiu Roman? Dacă da, de către cine și când?

Imperiul Roman va fi reînviat. Satan va avea rolul principal în reînvierea acestui imperiu, lucru care se va întâmpla după ce perioada actuală de har se va încheia și Adunarea va fi luată în Casa Tatălui. Atunci lui Satan i se va îngădui să-și ducă la îndeplinire planurile legate de apostazia civilă (Apocalipsa 17.8) și ecleziastică (2 Tesaloniceni 2.8.9)

47. Din câte părți va fi compus Imperiul Roman? Imperiul Roman va fi compus din zece împărății. Irlanda, America și unele porțiuni din continentul european probabil nu vor face parte dintre ele,

fiindcă nu au făcut parte nici din vechiul Imperiu Roman. Imperiul Roman reînviat se va întinde peste o parte din Europa (vedeți Daniel 7.7,8; Apocalipsa 17.3,7-16).

48. Cum prezintă Scriptura istoria acestui imperiu?

Scriptura privește Imperiul Roman din patru puncte de vedere distincte: 7. „fiara pe care ai văzut-o era”, ceea ce face referire la forma imperială care exista în timpul lui Ioan, atunci când era exilat în insula Patmos; 2. „și tiu este”, adică nu există în prezent ca imperiu, Europa fiind încă împărțită în mai multe națiuni, ca rezultat al invaziei goților, vandalilor și a altor neamuri barbare; 3. „și urmează să se ridice din Adânc”, ceea ce indică faptul că acest imperiu va fi reînviat prin puterea lui Satan; 4. „și merge la pieire”, ceea ce indică sfârșitul lui prin judecata divină, așa cum vedem în Apocalipsa 19.20.

49. Ce oraș va fi capitala viitorului imperiu?

Roma, cetatea celor șapte coline (Apocalipsa 17.9-18). Italia va avea o ascensiune rapidă și va ocupa imediat un loc proeminent între statele occidentale. „Cetatea eternă”, pe nedrept numită așa, va căpăta locul de conducere peste cele zece împărății ale imperiului, tot așa cum odinioară papalitatea a preluat conducerea în mod rapid. Aceste aspecte sunt prezentate împreună, cu toată claritatea, în Apocalipsa 17. Vai de viitorul acestor națiuni care au venit la creștinism! Încă puțin și Europa unită, înarmată și apostată, va îndrăzni să se confrunte cu Mielul lui Dumnezeu, ridicându-și brațul ei slab împotriva Lui; însă sfârșitul ei este hotărât (Apocalipsa 17; 19.19-21).

50. Cine sunt cei doi martori din Apocalipsa 11?

Acești martori profetici ai gloriei viitoare și ai venirii lui Mesia pot fi doi sau mai mulți; scopul este ca să fie o mărturie suficientă după rânduiala legii (Ioan 8.17). Slujba acestor martori este exercitată în Ierusalim, cetate care în acel timp va fi leagănul corupției. Caracterul minunilor pe care ei le fac, ca dovadă a misiunii lor divine, semnifică faptul că Israel va fi în *captivitate* față de națiuni ca în zilele lui Moise (vedeți Apocalipsa 11, ultima parte a versetului 6) și în *apostazie* față de Dumnezeu și față de adevăr, ca în timpul lui Ilie (vedeți versetul 5 și prima parte a versetului 6). Ei profetesc *trei ani și jumătate (literali)* - ultima jumătate de săptămână viitoare a lui Daniel, după care sunt uciși, însă vor fi înviați după *trei zile și jumătate (literale)*, după care vor urca la cer.

51. Ce simbolizează femeia care dă naștere unui copil de parte bărbătească (Apocalipsa 12)?

Copilul de parte bărbătească este Hristos, lucru care este evident din Apocalipsa 12.5 și Psalmul

2.9; de aceea, femeia *trebuie* să fie Israel, din care a venit Hristos (Romani 9.4,5). Descrierea simbolică a supremației pământești a femeii (Apocalipsa 12.1) se potrivește doar lui Israel, destinat să fie căpetenie a națiunilor; comparați cu Geneza 37.9.

52 Care este semnificația expresiei „un alt corn mic” (Daniel 7) și cefei de relație va avea cu iudeii?

Cornul mic este un împărat care va conduce Imperiul Roman reînviat și îi va favoriza pe iudei din punct de vedere politic, luându-i sub protecția lui specială. Acest împărat roman, despre care se vorbește în Daniel 9.27, va face o alianță politică de șapte ani cu națiunea iudaică apostată în care îl va avea ca partener pe Antihrist, acela care va fi profetul și împăratul iudeilor (Apocalipsa 13).

53. Care este semnificația expresiei „un corn mic” (Daniel 8) și ce fel de relație va avea acesta cu iudeii?

Acest împărat va fi un dușman al poporului iudeu, el fiind acela amintit, în cărțile profeților Isaia și Mica, sub titulatura de „Asirianul”. El va fi marele lider al vrăjmașilor lui Israel din *răsărit*, tot așa cum „micul corn” din capitolul precedent va conduce națiunile din *apus*, națiuni ce vor fi favorabile din punct de vedere politic lui Israel. Asirianul se va ridica din cel de-al *treilea* imperiu care a pierit, după cum „cornul cel mic” se va ridica din cel de-al *patrulea*.

54. Care este semnificația simbolurilor „fiară”, „corn”, „cal” și „tron” în Scripturile profetice?

Fiara semnifică un imperiu; *cornul*, un împărat sau o împărăție (un rege sau un regat); *calul*, succesul într-un război și biruința; *tronul*, autoritatea.

55. Antihristul va fi aliatul, sau vrăjmașul politic al Imperiului Roman reînviat și al „Asirianului”? Antihristul, numit așa din cauza caracterului său antihristic (vedeți Epistolele lui Ioan), va deține autoritatea împărătească în Palestina (Daniel 11.36) prin favorul și sprijinul acordate de cel de-al patrulea imperiu. Nu el va fi conducătorul celui de-al patrulea imperiu, așa cum au presupus unii, însă legătura dintre marele conducător al imperiului și acest împărat iudeu va fi foarte strânsă. Pentru înțelegerea acestui subiect vedeți Apocalipsa 13; primele 10 versete se aplică la puterea din Roma, în timp ce versetele de la 11 până la 18 arată „o altă fiară”, sau Antihristul, adică împăratul iudeu. Asirianul va ocupa teritoriul actual al Siriei, care se află sub stăpânirea imperiului turcesc [*Aceasta era situația la vremea când autorul a scris această carte, (n.tr.)*], în timp ce Antihristul va domni în țară. Antihristul și Asirianul vor fi vrăjmași de moarte

(vedeți Daniel 11.40).

56. Ce relație va avea Asirianul cu Gog și cu poporul iudeu?

Asirianul, sau împăratul nordului, simbolizat în trecut de Antioh Epifanul, va recunoaște autoritatea lui Gog, adică a Rusiei (Daniel 8.24), și va fi folosit de către Iahve ca un bici pentru pedepsirea poporului Său apostat (Isaia 10.5-12).

57. Care sunt personajele principale din perioada de criză premergătoare Mileniului?

1. Asirianul, liderul vrăjmașilor lui Israel din nord și din est; 2. Fiara, sau puterea romană reînviată; 3. Antihristul, împăratul iudeu și falsul profet în mijlocul poporului Israel; 4. împăratul sudului, sau al Egiptului; 5. Iudeii restabiliți în țara lor, aceștia fiind centrul în jurul căruia gravitează celelalte personaje.

58. Care va fi caracterul special al suferinței în necazul cel mare?

Cea mai gravă vină a poporului iudeu a fost răstignirea lui Mesia. Din acest motiv, poporul va suferi o dublă oprimare: din partea Antihristului, care va cufunda poporul în apostazie, și din partea opresorului politic din nord, Asirianul, care va devasta țara în câteva rânduri. Atunci oamenii vor căuta moartea, atât de cumplită va fi suferința lor, însă moartea va fugi de la ei (Apocalipsa 9.6). „în zilele acelea va fi necaz așa cum n-a mai fost de la începutul creației pe care a creat-o Dumnezeu, până acum, și niciodată nu va mai fi” (Marcu 13.19). Puterea lui Satan dezlănțuită în Palestina va constitui începutul acelei perioade numite „necazul cel mare”.

59. Cine sunt cei care vor fi implicați în necazul cel mare?

Mai întâi, Națiunile, în contrast cu Adunarea (Apocalipsa 7.9-17). Observați că, în acest pasaj, bătrânii, care reprezintă sfinții din Vechiul și din Noul Testament, sunt puși în contrast cu mulțimea nenumărată care iese din necazul cel mare. Israelul va fi și el implicat în necazul cel mare (Ieremia 30.7). Iudeii evlavioși sunt prezentați mai ales ca având parte de necazul ce se desfășoară în Palestina, unde ticăloșia celor nelegiuți din popor și suferințele celor drepti vor atinge apogeul. Adunarea este scutită de acest ceas al încercării și de toate suferințele care sunt legate de el (Apocalipsa 3.10). Există doar șase pasaje care fac referire directă la necaz și niciunul dintre ele nu se aplică Adunării: Matei 24.15-29; Marcu 13.14-24; Ieremia 30.7; Daniel 12.1; Apocalipsa 3.10; 7.14.

60. Cât va dura necazul cel mare?

Durata necazului celui mare va fi de patruzeci și două de luni, sau de trei ani și jumătate. El va ocupa cea de-a doua jumătate a ultimei săptămâni, încă viitoare, despre care citim în cartea Daniel (Apocalipsa 11; 12; Matei 24.15-29).

61. Cum poate fi împărțit discursul profetic al Domnului din Matei 24 și 25?

Acest discurs poate fi împărțit în patru mari diviziuni. 1. Starea generală de lucruri și relația ucenicilor cu această stare, până la mijlocul ultimei săptămâni a lui Daniel. Să remarcăm și faptul că distrugerea Ierusalimului în anul 70 a însemnat desființarea completă ca stat a poporului Israel și a spulberat în întregime speranțele evreilor de a ajunge să stăpânească peste neamuri; prin urmare, aceste instrucțiuni s-au aplicat în mod direct iudeilor temători de Dumnezeu, în timp ce națiunea ca întreg încă mai nutrea acele speranțe deșarte (versetul 5). Aceste instrucțiuni își vor găsi o aplicație completă în criza iudaică viitoare. 2. Iuda în ultimele zile ale necazului, venirea Fiului Omului, strângerea laolaltă a lui Israel și învățăturile morale bazate pe certitudinea și apropierea acestor evenimente (versetele 15-44). 3. Relația dintre creștinismul mărturisitor și venirea Domnului, relație detaliată în trei pilde (capitolul 24.45 până la capitolul 25.30). 4. Relația dintre națiuni și venirea Domnului. Remarcați că judecata menționată aici (capitolul 25.31-46) este judecata celor vii de pe pământ și este distinctă, în ce privește timpul, caracterul și persoanele judecate, de cea din urmă judecată arătată în Apocalipsa 20.

62. Ce înseamnă „urâciunea pustiirii” (Matei 24.15)?

Termenul „urâciune” face referire la idolatrie (vedeți 1 împărați 11.5-8). Cuvântul „pustiire” vorbește despre faptul că, în viitor, o formă specială de idolatrie își va face loc în mijlocul poporului Israel, iar acceptarea ei va conduce la o perioadă de pustiire cumplită asupra lui Iuda. Aici, Domnul face referire la Daniel 12.11, *nu* la 11.31, unde se vorbește despre timpurile lui Antioh Epifanul.

63. Ce înseamnă „evanghelia împărăției” și când, de către cine și cui va fi ea predicată (Matei 24)?

Evanghelia domniei personale a Domnului asupra pământului și a stabilirii împărăției Sale va fi predicată națiunilor de către iudeii convertiți, ca o ultimă mărturie, *înaintea* venirii Domnului pentru judecată și *după* răpirea Adunării. După venirea Domnului va mai exista o mărturie dată națiunilor, despre care citim în Isaia 66.19.

64. Ce înseamnă evanghelia veșnică și când, de către cine și cui va fi ea predicată (Apocalipsa 14.6)?

După răpirea Adunării și chiar înainte de venirea Domnului pentru judecată, fiara va fi obiectul închinării. Atunci Dumnezeu va da o mărturie rapidă care va fi răspândită pe tot pământul (văzută în simbolul unui „înger zburând”). Ea va fi universală prin scopul și întinderea ei. Închinarea față de Dumnezeu pe temeiul drepturilor Sale de Creator pare a fi caracterul propovăduirii acestei evanghelii.

65. Cine sunt „cei aleși” din Matei 24.31?

Evreii împrăștiați pe tot pământul. Va exista o reîntoarcere națională a poporului înainte de momentul întoarcerii Domnului în Iudeea, tot așa cum va fi o reîntoarcere individuală după ce Domnul Se va reîntoarce în Sion. La acest ultim eveniment se face referire aici; pentru mai multe detalii vedeți Isaia 27.12,13; 66.19,20.

66. Ce se înțelege prin „cadavru” și prin „vulturi”, în Matei 24.28?

Iuda ca întreg va fi copt pentru judecată la venirea lui Hristos. Această parte a națiunii va fi apostată și lipsită de viață înaintea Domnului ca un „cadavru”. Judecata ei sigură ne este înfățișată prin simbolul „vulturilor”; vedeți Iov 39.27-30. Aici nu se face referire la vulturii care erau simbol al biruitorilor romani și nici la distrugerea din trecut a Ierusalimului prin Titus; nu romanii, ci alții vor fi instrumente ale judecății Domnului față de Iuda, judecată care este încă viitoare.

67. Ce se înțelege prin judecățile-peceți?

Ni se prezintă șapte peceti care sunt deschise de Miel în mod succesiv (Apocalipsa 6 și 8.1). Capitolul 7 nu este în legătură cu pecetile, ci este o paranteză care întrerupe firul evenimentelor. Făpturile vii vorbesc despre instrumentele imediate ale judecății. „Vino”, se spune, și imediat apelul primește răspuns. **Pecetea 1.** Unul care a ieșit victorios ca să învingă, însă care va obține biruința fără multă vărsare de sânge. **Pecetea 2.** Biruitorului care va călări pe un cal alb, având arcul în mână și obținând victorii fără prea multe vărsări de sânge, îi va succeda altul care va călări pe un cal roșu și care va mânui o sabie mare, acestea semnificând un război general, însoțit de teribile vărsări de sânge ce vor avea loc între națiuni. **Pecetea 3.** Aici ni se prezintă un cal negru și o balanță care semnifică raționalizarea hranei. Vedem deci o profundă scenă generală de plâns și de jale, însoțită de o mare foamete, clasele conducătoare și bogate fiind cruțate deocamdată: „nu vătămă untdelemnul și vinul” - luxul îi care caracterizează pe cei bogați. **Pecetea 4.** Aici ni se

prezintă un cal *galben*, iar cel care stă pe el este numit *Moartea*. Cele patru plăgi ale lui Dumnezeu care sunt vărsate asupra pământului cu această ocazie (vedeți și Ezechiel 14.21) ne oferă o imagine cumplită a morții și a pustiirii. **Pecetea 5.** Aici vedem persecutarea și omorârea unora dintre sfinți. **Pecetea 6.** Are loc prăbușirea întregii societăți civile și politice. **Pecetea 7.** Această pecete face trecerea la judecățile-trâmbiță.

68. Descrierea caracterului judecăților-trâmbiță.

Judecățile prezentate aici (Apocalipsa 8.2 până la capitolul 9 și capitolul 11.14-18) sunt mult mai severe decât acelea care s-au petrecut sub peceți, însă mai limitate ca întindere. Aici ni se prezintă o acțiune angelică. **Trâmbița 1.** Sub ea este distrusă prosperitatea unei pătrimi din imperiul reînviat - *iarba verde*; și, de asemenea, persoanele de seamă vor fi copleșite de judecăți - *pomii*. **Trâmbița 2.** Judecata adusă peste națiunile din afara Imperiului Roman - *marea*, judecată care este executată printr-o putere aflată ea însăși sub judecată - *un munte mare aprins de foc*. **Trâmbița 3.** O putere căzută și apostată va provoca ruina morală a națiunilor. **Trâmbița 4.** Autoritățile imperiului sunt lovite de judecată. **Trâmbița 5**, sau primul „vai”. Puterea diabolică din Iudeea este exercitată peste Israelul apostat. **Trâmbița 6**, sau al doilea „vai”. Această judecată înfricoșătoare va veni de la est - *Eufratul*; ea va pustii pământul profetic (care este scena mărturiei creștine - Europa și Asia Mică) cu moarte morală și fizică; ținuturile creștinizate vor deveni complet apostate, din cauza acestor chinuri. **Trâmbița 7**, sau al treilea „vai”, anunțul măreț privitor la întemeierea împărăției Domnului și a Hristosului Său.

69. Descrierea caracterului judecăților-potire.

Aceste plăgi venite prin potire sunt cauzate de intervenția directă a lui Dumnezeu, fiind cu adevărat teribile în severitatea lor și de o întindere nelimitată (Apocalipsa 16). **Potirul 1.** Scena celor patru monarhii ale neamurilor este măturată de o distrugere de ordin moral și marcată de judecăți venite peste toți cei sunt în legătură cu fiara. **Potirul 2.** Națiunile îndepărtate sunt lăsate în voia unei apostazii cumplite și totale. **Potirul 3.** Națiunile stabile ale pământului sunt lăsate să guste roadele amare ale apostaziei civile, morale și religioase; este precizat și temeiul drept al judecății (versetele 5-7). **Potirul 4.** Autoritatea civilă a pământului, cea de rangul cel mai înalt - *soarele* - devine instrumentul prin care Dumnezeu aduce un mare chin. **Potirul 5.** Tronul fiarei și capitala imperiului apostat devin obiect al judecății. **Potirul 6.** Puterile din est se strâng împotriva națiunilor din vest; toate strânse de Satan pentru ultimul conflict înspăimântător. **Potirul 7.** Mânia lui Dumnezeu se va manifesta complet înainte de momentul venirii Celui care este împărat al împăraților și Domn al

domnilor; omenirea va fi umplută de groază și va avea loc o ruptură a societății. *Acesta este finalul judecății.*

70. Babilonul din Apocalipsa este cetatea cu același nume (capitolul 17)?

Nu! Centrul acestui sistem religios și idolatru, prezentându-se, în mod fals, ca mireasă a lui Hristos, este cetatea celor șapte coline, Roma; dar termenii folosiți ca să descrie caracterul măririi ei pământești (Apocalipsa 17 și 18) sunt împrumutați din limbajul folosit de profet în legătură cu Babilonul antic (Ieremia 51). Apostolul vede Babilonul *mistic*; Ieremia descrie cetatea *literală* cu același nume.

71. Note Ierusalim din Apocalipsa este același cu Ierusalimul pământesc (capitolul 21)?

Nu! „Vino aici: îți voi arăta *mireasa, soția Mielului**.”, este un verset suficient de clar ca să ofere lumină asupra acestui punct. Termenii și simbolurile folosite pentru a prezenta Adunarea în glorie sunt preluate în principal din Isaia 60, loc în care Ierusalimul pământesc, în gloria lui viitoare, este descris în mod magnific. Apostolul Ioan, în Apocalipsa 21, vede *adevărata* mireasă, care este soția Mielului, după distrugerea curvei, a sistemului religios pământesc, sistem religios *fals* și corupt. El le vede pe amândouă fiind reprezentate prin cetăți.

72. Care este semnificația secării fluviului Eufrat?

Acest râu, atât de faimos în Scriptură și în istorie, a fost granița țării sfinte în partea de răsărit (Geneza 15.18), cât și limita expansiunii Imperiului Roman. Palestina, fiind între acest fluviu și Marea Mediterană, va deveni câmpul de luptă al națiunilor. Nu este nicio dificultate în a înțelege acest lucru din simpla citire a lui (Apocalipsa 16.12). Oricum, punctul principal este că barierele naturale ale împăraților din răsărit, strânși pentru conflictul cu împărații din apus, vor fi mutate (Apocalipsa 16.12).

73. Distincția făcută în cartea Apocalipsa între rămășița cruțată și rămășița martirizată din Iuda.

În capitolul 14, rămășița din Iuda care este cruțată și cea care este martirizată, sunt în strânsă legătură. Primul grup (cel cruțat) este asociat cu Mielul pe pământ - nucleul Israelului răscumpărat pentru gloria milenială. Cel de-al doilea grup (cel martirizat), care cântă în cer - o categorie nouă, care este distinctă de ceata bătrânilor; cântarea lor poate fi învățată doar de frații lor care sunt cruțați în necaz *pe* pământ. A se observa că cei o sută patruzeci și patru de mii din capitolul 14 sunt

din Iuda, în timp ce aceia din capitolul 7 sunt din tot *Israelul*, două grupuri cu totul distincte.

74. Care este semnificația „fiarei” și a „falsului profet” (Apocalipsa 19)?

„Fiara” este Imperiul Roman reînviat, iar „falsul profet” este Antihristul, conducătorul împărăției lui Iuda, care va fi atunci apostată. Aceste două personaje se vor armoniza perfect în *răutatea* lor, așa cum vedem în capitolul 13 din Apocalipsa, în timp ce alianța lor este prezentată în capitolul 19.

75. Care sunt națiunile care vor face război împotriva Mielului (Apocalipsa 17.14)?

Va fi o coaliție între statele și imperiile din apus, sau al patrulea imperiu reînviat (Daniel 7.7,19,23). Astfel, cea mai responsabilă parte a creștinătății se va afla în revoltă deschisă împotriva lui Hristos și se va alia în mod conștient în această teribilă apostazie cu conducătorul acestui imperiu. Referirea care se face la Roma (versetele 9 și 18) identifică aceste națiuni în special cu partea de apus a imperiului.

76. Care sunt națiunile ce se vor strânge împotriva Ierusalimului (Zaharia 14.2)?

Aceste națiuni sunt distincte de cele care se vor alia sub conducerea fiarei, pentru a face război împotriva Mielului (Apocalipsa 17.12-14). Națiunile din răsărit se vor alia sub conducerea Asirianului (a împăratului Nordului) și vor asedia Ierusalimul în cel puțin două situații distincte; vedeți Isaia capitolele 28 și 29. Vestul care va fi sub conducerea fiarei va fi favorabil iudeilor, însă va avea o ură neîmpăcată împotriva Mielului lui Dumnezeu. Asirianul va fi vrăjmaș al *iudeilor*, iar fiara va fi vrăjmaș al *Mielului*.

77. Ce descoperă Scriptura despre viitorul Egiptului?

După ce va trece printr-un timp de ruină și oprinare rânduit de Domnul - similar cu acel cuptor de asuprire prin care a trecut și Israel în Egipt cu multe secole în urmă - egiptenii se vor întoarce la Domnul cu duhul zdrobit și vor fi primiți în favoarea divină. Ei vor fi recunoscuți ca popor al lui Iahve și vor fi asociați cu Israel și cu Asiria în binecuvântarea milenială (Isaia 19); trei națiuni care vor conduce în „lumea viitoare”, în Mileniu.

78. Ce se va întâmpla cu Edomul (cu urmașii lui Esau)?

Fără îndoială, edomiții vor fi strânși din nou în țara lor, care va fi încorporată în teritoriul lui Israel (Obadia 19-21). Esau, acest vrăjmaș străvechi și arogant al lui Israel, se regăsește în ultima confederație a națiunilor, alcătuită pentru a distruge țara lui Israel și pentru a șterge această națiune

de pe pământ (Psalmul 83.6). În ultimul asalt al Asirianului asupra Palestinei și asupra popoarelor și ținuturilor învecinate (Daniel 11.41), Edomul este cruțat, însă doar pentru un timp, nimicirea lui venind prin mâna învingătoarei Iuda (Isaia 14). Această distrugere completă a lui Edom este prezentată în cea mai scurtă dintre cărțile profetice (Obadia).

79. Ce se va întâmpla cu vechii filistenii, cu moabiții și cu celelalte națiuni care au locuit în Palestina sau care s-au învecinat cu ea?

Popoarele și statele care au avut de-a face în vechime cu Israel nu s-au stins, așa cum presupun unii, ci se vor arăta din nou la sfârșitul crizei iudaice. Vechea lor vrăjmășie față de Israel va izbucni atunci mai puternică decât în vechime. Toate națiunile care în vechime au avut relații cu Israel vor apărea atunci, fie în coaliția formată împotriva poporului și țării alese, fie strânse sub fiară și Antihrist împotriva Mielului. Vai de ei! Prima categorie de națiuni va fi consumată ca „pleava înaintea vântului” și, prin zdrobirea ei teribilă, numele lui Iahve va fi făcut cunoscut pe tot pământul (Psalmul 83).

80. Vor mai locui urmașii canaanitilor în Palestina?

Da, însă doar pentru o scurtă perioadă. În timpul lui Iosua, lui Israel i s-a încredințat misiunea de a-i nimici în mod complet pe canaaniti. Ei au eșuat în împlinirea acestei misiuni, însă Domnul Isus, fără îndoială, va împlini voia lui Iahve și „în ziua aceea [milenială] nu va mai fi niciun canaanit în casa Domnului oștirilor” (Zaharia 14.21; Psalmul 83).

81. Ce descoperă Scriptura despre viitorul Asiriei?

Asiria, primul opresor al lui Israel în țara lui, fiind, de asemenea, și imperiul care a distrus cele zece seminții, va apărea din nou ca „împăratul Nordului”, devenind biciul lui Iahve împotriva poporului Său vinovat și apostat (Isaia 10), iar vechea sa ură față de Egipt va izbucni din nou (Daniel 11). Totuși harul divin va triumfa și, ca în cazul Egiptului, Asiria va fi și ea unită în această binecuvântare alături de Israel (Isaia 19.23-25). Ce adevăr binecuvântat: „Unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult!” (Romani 5.20).

82. Vor fi restaurate Babilonul și Ninive?

Nu! Aceste vechi centre ale urii față de Iuda și față de Israel sunt sortite la o perpetuă ruină; în privința Babilonului vedeți Ieremia 51.64, iar pentru Ninive vedeți Naum 1-3.

83. Care sunt categoriile, distincte de marea masă a lui Iuda, despre care se vorbește în Daniel 11.32-35 și 12.3?

Referința *istorică* este la perioada Macabilor, a celor care pentru un timp au reușit să reziste cu succes împotriva introducerii idolatriei pe care încerca să o impună Antioh Epifanul și care au asigurat o perioadă scurtă de independență totală față de opresorii sirieni. Referința *profetică* este cu privire la o categorie de credincioși, iudei evlavioși, care în ultimele zile ale necazului iudeilor vor încerca să restabilească autoritatea lui Iahve - Cuvântul Lui și legea - în mijlocul poporului necredincios și vor încerca să învețe marea masă cu privire la căile dreptății. Fără îndoială că predica Domnului de pe «Muntele Fericirilor» (Matei 5-7) va constitui baza acelor învățături.

84. Despărțirea Muntelui Măslinilor în două va avea loc în mod literal?

Da! Poziția geografică a acestui munte, valea largă formată prin spintecarea lui și alte considerații care se desprind dintr-o citire atentă a capitolului 14 din Zaharia conduc la această concluzie, că despărțirea Muntelui Măslinilor în două trebuie înțeleasă în mod literal.

85. Învierea generală a morților este o învățătură a Scripturii?

Nu! Ar putea părea așa dacă în Ioan 5.28,29 ar fi fost prezentată o înviere comună tuturor, în timp și în caracter, dar nu este așa; în acel loc se stabilește doar că „*toți* vor ieși” afară din morminte, în timp ce în Apocalipsa 20.5 ni se spune că vor trece o mie de ani între învierea celor dreپți și a celor nedreپți.

86. Cine sunt cei care vor avea parte de prima înviere și când va avea loc acest eveniment?

Hristos este *primul rod* al primei învieri; *apoi*, cei care sunt ai Lui, adică *toți* răscumpărații care vor fi găsiți adormiți - sfinții Vechiului și Noului Testament, urmați de învierea sfinților martiri din Apocalipsa (cei ce vor muri în necaz). După aceea nu va mai muri niciun credincios, dintre iudei sau dintre națiuni, în tot timpul Mileniului (1 Corinteni 15; Apocalipsa 20). „Prima înviere” va fi încheiată cu învierea martirilor, care va avea loc ulterior răpirii Adunării și imediat înainte de Mileniu.

87. Care este diferența între cele două învieri în caracter, rezultat și timp?

Cei dreپți vor fi înviați *dintre* morți (Filipeni 3.11) spre viață, adică spre bucurie (Ioan 5.29) și cu o mie de ani înainte de învierea celor nedreپți (Apocalipsa 20.5). Cele două învieri sunt într-un contrast evident în ce privește caracterul, rezultatul și timpul. Cei *nedreپți* sunt înviați spre

condamnare (Ioan 5.29), la o mie de ani după învierea celor *drepti*. Asupra primei categorii va avea efect puterea *cuvântului* lui Hristos, iar asupra celei de-a doua gloria, *Persoanei Lui*.

88. Care este însemnătatea expresiei „cei care dorm în țărâna pământului” (Daniel 12.2)?

Primul verset al capitolului 12 din Daniel prezintă eliberarea iudeilor aflați în țară la sfârșitul necazului, pe când *al doilea* verset prezintă învierea *morală* a acelei părți din națiune care se va găsi afară din țară, împrăștiată în lumea întreagă. „Țărâna pământului”, în acest caz, exprimă profunzimea umilirii și degradării în care se găsesc iudeii. Din acest motiv, cât de potrivită este această imagine cu privire la această națiune care va fi înviată din moartea morală în care a stat timp de atâtea secole! învierea despre care se vorbește aici este în mod evident una morală, aceeași ca în Ezechiel 37 și ca în Isaia 19.

89. Ce semnificație are „valea oaselor uscate” din Ezechiel 37?

Aceasta se referă la condiția lui Israel în timpul premergător învierii lui spirituale. În Isaia 26.19, Israel este prezentat de Dumnezeu ca „trupurile mele moarte”; acolo, ca și aici, viitorul lui în ce privește viața și binecuvântarea în țară este anunțat după ce multele secole de încercări se vor fi încheiat. Acesta este singurul popor care și-a păstrat identitatea, caracterul și religia națională, iar toate acestea fără o existență politică și fără să aibă o casă și o țară. De aceea, Israel este prezentat de profeții evrei ca mort, iar despre regenerarea lui spirituală se vorbește ca despre o înviere.

90. Ce va caracteriza introducerea Mileniului: harul, sau judecata?

Judecata, fără îndoială! în ce privește strângerea puterilor din vest, vedeți Apocalipsa 17 și 19; în ce privește strângerea națiunilor din nord-est, vedeți Zaharia 14; iar cu privire la ultimul atac asupra poporului lui Iahve și al țării, din partea lui Gog și a aliaților lui, vedeți Ezechiel 38 și 39. întreaga lume, cu excepția părții păgâne a ei, se va găsi în răzvrătire pe față și în apostazie împotriva lui Dumnezeu și a Mielului la momentul introducerii Mileniului. în consecință, dreapta judecată va fi executată pe întreaga scenă, proporțional cu măsura de vină și de responsabilitate a fiecăruia. După aceasta va urma acea perioadă binecuvântată a păcii, perioadă care a fost anunțată și prezentată în mod minunat atât în textele profetice, cât și în cele poetice.

91. Hristos va domni, împreună cu sfinții cerești, pe pământ, sau asupra lui?

Asupra pământului! în Evangheliile sinoptice vedem împărăția milenială prefigurată în binecunoscuta scenă a transfigurării. Hristos, împreună cu Ilie (care îi reprezintă pe sfinții găsiți în

viață la răpire) și Moise (care îi reprezintă pe sfinții înviați) intră în același nor al gloriei, în timp ce ucenicii (care îi reprezintă pe sfinții iudei de pe pământ) rămân pe munte, iar restul celor care îl urmau (care reprezintă națiunile ce vor fi pe pământ în timpul Mileniului) rămân jos în vale. Această paralelă între scena de pe „Muntele Sfânt” și gloria viitoare este făcută chiar de Duhul Sfânt în 2 Petru 1.16-19. Apocalipsa 5.10 trebuie citit: „ei vor domni *peste* pământ”.

92. Cu cine va fi stabilit noul legământ, pe ce va fi el bazat și cine va fi mijlocitorul lui?

Scriptura vorbește de două legăminte, ambele făcute cu întreaga casă a lui Israel. „Primul” sau „vechiul” legământ 1-a avut ca mijlocitor pe Moise, iar condiția ca ei să poată fi binecuvântați - cu binecuvântări pământești - era ascultarea față de lege. Dumnezeu nu a avut nicio plăcere în acesta, iar poporul nu a primit nicio binecuvântare sub vechiul legământ, deoarece a falimentat în ce privește ascultarea de cerințele lui drepte. „Al doilea” sau „noul legământ” nu este bazat pe ascultarea poporului, ci pe sângele lui Hristos, Mesia fiind Mijlocitorul și Dăruitorul acestor binecuvântări. Acest nou legământ va fi cu Israelul restabilit - *toți* cei care vor fi mântuiți (Ieremia 31.31-34; Evrei 8; Matei 26.28). Nu există niciun legământ stabilit cu creștinii. Ambele legăminte sunt pentru Israel - unul a fost făcut *în trecut*, iar celălalt va fi făcut *în viitor*. Legământul binecuvântărilor necondiționate făcut cu Avraam (Geneza 17.1-8) și întărit cu Isaac (Geneza 26.3,4) și cu Iacov (Geneza 28.12-15), este deosebit de cele două făcute cu Israel. Binecuvântările bogate promise de Dumnezeu părinților lui Israel, care au călătorit ca străini pe pământ, au fost condiționate doar de jurământul lui Iahve dat pentru împlinirea lor, nu de ascultarea omului.

93. În timpul Mileniului va fi convertită întreaga lume?

Nu! Judecata teribilă însoțită de întoarcerea Domnului pentru a-Și lua moștenirea va face să rămână puțină populație pe pământ. Aceste evenimente, urmate de turnarea Duhului peste *orice* făptură, vor avea ca efect convertirea masei de locuitori mileniali. Tot Israelul va fi salvat, însă nu toată lumea. Această convertire, care va cuprinde cea mai mare parte a locuitorilor pământului, va fi doar la începutul perioadei mileniale; însă și această glorioasă dispensație viitoare se va sfârși prin judecată. Nu avem niciun temei să pretindem că toată acea mulțime nenumărată, care se va naște în perioada Mileniului, va fi mântuită (Isaia 40.5; Psalmul 98.2,3; Zaharia 2.10-12; Mica 4.2-4; Țefania 3.9).

94. Când va fi turnat Duhul peste orice făptură?

După ce Domnul va veni și va șterge întreaga scenă prin judecată, făcând din Israel locuința Sa și

centrul din care va judeca guvernamental întregul pământ. Anumite pasaje din Scriptură, ca Ezechiel 36.25-27 și Isaia 44.2-5, leagă binecuvântarea lui Israel de Duhul, însă alte pasaje, ca Ioel 2.28,29, leagă binecuvântarea lumii întregi de turnarea Duhului.

95. Care va fi misiunea națiunilor salvate?

Națiunile cruțate de judecata premergătoare venirii Domnului, precum și de judecata care va avea loc imediat după venirea Lui, vor fi trimise în toate părțile pământului să proclame gloria lui Iahve (Isaia 66.19) și să contribuie la revenirea evreilor, încă rămași printre națiuni, în propria lor țară (Isaia 66.20). împărații națiunilor, prinții lor și toți cei cu vază dintre ele vor contribui bucuroși la întărirea și înfrumusețarea cetății Ierusalim (Isaia 60.9,10) și se vor închina anual Domnului în cetatea și templul Ierusalimului (Zaharia 14.16-19; Isaia 56.7).

96. Când și cum vor fi distruși Gog și aliații lui?

Gog (Rusia) și națiunile pe care le va conduce se vor ridica împotriva lui Israel *după* ce Domnul va veni și își va începe domnia milenială. Jaful, pofta și dorința de cucerire vor fi ținta lor. Ierusalimul - trezoreria comorilor întregii lumi - va momi aceste oști puternice spre distrugerea lor înfricoșătoare. Munții Palestinei vor fi scena doborârii complete a lui Gog și a aliaților lui - o judecată prefigurată prin distrugerea lui Sanherib (Isaia 37.36,37). Aceasta va încheia seria judecăților imediat ulterioare începerii Mileniului (Ezechiel 38 și 39).

97. Care vor fi granițele Palestinei în timpul Mileniului? Israel nu s-a bucurat de stăpânirea întregului teritoriu, așa cum i-a fost promis el, în mod necondiționat, în legământul încheiat de Dumnezeu cu Avraam. A fost doar o scurtă perioadă, în ultima parte a domniei lui David și în prima parte a domniei lui Solomon. Posedarea condiționată a țării a fost de scurtă durată și mult limitată față de granițele pe care i le-a promis Dumnezeu lui Avraam. Țara, așa cum au prezentat-o profeții, se va întinde de la *Nil* (în partea de vest) până la *Eufrat* (în partea de est); granițele de nord și de sud sunt și ele prezentate în detaliu. Posesiunea veșnică a acesteia, potrivit cu promisiunea divină, va fi savurată pe deplin doar în zilele mileniale. Potrivit unor comentatori, Palestina milenială se va întinde pe o suprafață de trei sute de mii de mile pătrate, adică de două ori și jumătate mai mare decât Marea Britanie și Irlanda împreună (Geneza 15.18; 13.14-17; 17.8; Exod 23.31; Deuteronom 11.24; Ezechiel 48).

98. Cum vor fi semințiile aranjate în țară în timpul Mileniului?

Ele vor fi aranjate în benzi paralele, de la est la vest. Seminția lui Dan va fi prima (Ezechiel 48), seminție din care tradiția iudeilor afirmă că se va ridica falsul Mesia (vedeți Geneza 49.17) și care este omisă atunci când se vorbește de pecetluirea semințiilor cu binecuvântări mileniale (Apocalipsa 7).

99. Va deveni în acel timp țara Palestinei mai fertilă și mai roditoare?

Glorioasa domnie a lui Mesia și stârpirea răului de pe fața pământului, însoțită de unele schimbări fizice, vor aduce o măsură de binecuvântare fără egal în istoria acestei țări minunate (Isaia 65.21-23; Mica 4.2-4). Legea, Psalmii și Profeții sunt pline de descrieri strălucitoare ale belșugului pe care îl va da pământul milenial, în special țara lui Emanuel, care va fi atunci sub guvernarea directă al lui Mesia. Pentru a vedea ce spune *Legea*, vedeți Numeri 14.8, Deuteronom 30.9; pentru *Psalmi* vedeți Psalmul 45 și 147; în privința *Profețiilor* vedeți Ezechiel 36.35; Amos 9.13; Ioel 3.18; Isaia 35.1,2; 65.21-23.

100. Câte temple sunt menționate în Scriptură?

Cinci. Al lui *Solomon* (1 împărați 8); al lui *Zorobabel* (Ezra 1 și 2); al lui *Irod* (Ioan 2.19,20); al lui *Antihrist* (2 Tesaloniceni 2.4) și cel al lui Hristos, din *Mileniu* (Ezechiel 44.2,4). Acesta din urmă va fi, probabil, de o milă lungime, așa că va deveni o casă de rugăciune pentru toate popoarele și națiunile pământului (Isaia 66.7). Acesta va fi construit potrivit cu măsurile divine și într-un stil care să fie potrivit pentru intrarea Domnului gloriei.

101. În timpul Mileniului vor mai fi jertfe, sărbători, ritualuri și preoție instituită?

Da! Rânduiala ceremoniilor din închinarea iudaică este prezentată cu destul de multe detalii în ultimele nouă capitole din profeția lui Ezechiel. Preoția din acele zile va fi instituită din familia lui Țadoc, iar leviții vor sluji așa cum au fost rânduiți în vechime.

102. Care va fi caracterul mileniul al ritualului iudaic?

Acesta va avea un caracter comemorativ, așa cum este frângerea pâinii pentru creștini. Sărbătoarea Cincizecimii, care și-a găsit împlinirea în Fapte 2, este omisă în mod voit. Perdeaua va fi așezată din nou, pentru că atunci închinarea va fi în legătură cu un popor pământesc, care se va apropia de Dumnezeu. Pentru noi, perdeaua este sfâșiată, iar accesul înaintea lui Dumnezeu ne este asigurat pe baza sângelui lui Hristos, iar împreună cu acest acces avem dreptul de a sta înaintea lui Dumnezeu

în toată gloria și plăcerea prezenței Lui (Evrei 9 și 10). Aceste jertfe mileniale vor fi acceptate de Iahve (Psalmii 51.18,19; 118.26,27; Isaia 56.7; 60,7).

103. Ce se înțelege prin „prințul (căpetenia)” și ce legătură va avea el cu Hristos (Ezechiel 44)?

Un descendent din casa lui David va sta pe tron la Ierusalim și va lucra ca vice-rege pe pământ, fiind mijlocul prin care se va face legătura între națiunile mileniale și domnia lui Mesia. „Din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim Cuvântul Domnului” (Isaia 2.3; Mica 4.2). Ezechiel 45.22 arată clar că prințul acesta nu va fi Hristos.

104. Va fi Ierusalimul rezidit în timpul Mileniului? Iar dacă va fi, cine va face acest lucru și care va fi mărimea lui?

Ierusalimul va fi rezidit într-un stil minunat și va avea o grandoare magnifică. Bogăția națiunilor va sluji la împodobirea cetății, iar împărații și prinții vor contribui de bunăvoie la aceasta, astfel încât Ierusalimul, rezidit și împodobit cu ajutorul națiunilor, va deveni capitala guvernării pământului - cetatea Marelui împărat (Isaia 60). Aceasta se va întinde pe partea veche a cetății, însă va fi mult lărgită și va ocupa probabil o suprafață de cincizeci de mile pătrate împreună cu grădinile și suburbiile lui, cetatea propriu-zisă urmând să aibă o suprafață de treizeci și șase de mile pătrate; vedeți Ezechiel 48.8-21.

105. Ce oraș va avea onoarea să fie cetatea metropolă a lumii mileniale?

Ierusalimul restabilit! „în timpul acela vor numi Ierusalimul: tronul Domnului; și toate națiunile se vor aduna la el, la Ierusalim, pentru Numele Domnului” (Ieremia 3.17). „Și tu, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni, da, cea dintâi stăpânire va veni - împărăția, la fiica Ierusalimului” (Mica 4.8; vedeți și Isaia 60).

106. Care va fi caracterul moral al locuitorilor viitorului Ierusalim?

Toți locuitorii cetății vor fi *drepti* (Isaia 60.21), iar prințul ei, oficialii și judecătorii vor governa în pace și în dreptate (Isaia 60.17; Isaia 1.26). Societatea civilă și eclesiastică a acelor zile va fi guvernată de sfințenie (Zaharia 14.20,21).

107. Vor exista, în mod literal, „ape vii” sau râul lui Dumnezeu, care va izvorî din Ierusalim?

Da! Și ni se oferă și detalii cu privire la cursul acestuia și se spune despre efectele fizice pe care le va avea asupra mărilor și asupra pământului (Ezechiel 47; Zaharia 14.8; Ioel 3.18; Psalmul

65.9,10).

108. Care va fi traseul pe care îl vor urma aceste „ape vii”?

„Și va fi așa: în ziua aceea vor izvorî ape vii din Ierusalim: jumătate din ele spre marea de răsărit [Mediterană] și jumătate din ele spre marea de apus [Moartă]; așa va fi și vara și iarna" (Zaharia 14.8).

109. Care va fi efectul acestor ape vii?

Marea Moartă va fi vindecată și toate țărmurile ei vor fi acoperite cu pomi roditori. Marea va mișuna de pești, de același soi și mărime ca cei din Mediterană, iar țărmurile acestui râu vor fi locuite de pescari (Ezechiel 47.7-12). Întregul pământ va fi îmbogățit și fertilizat prin râul lui Dumnezeu (Psalmul 65.9,10), care își va urma drumul lui de la Ierusalim spre vest și spre est și va cuprinde tot globul pământesc.

110. Ce loc va ocupa Israel în timpul Mileniului?

Acum [*La data scrierii cărții (1881). (n.tr.)*], Israel este cel mai nenorocit dintre popoare, o națiune împrăștiată în cele patru vânturi, aflându-se încă sub condamnarea guvernamentală a lui Iahve. Mânia Domnului față de poporul său din vechime va înceta odată cu distrugerea Asirianului - dușmanul din partea de nord a poporului Israel (Isaia 10). După aceea Israel va lua locul de supremație pe pământ, devenind cap al națiunilor și, în consecință, orice națiune îi va sluji. Împărații, prinții și toți conducătorii națiunilor își vor aduce bucuroși darul lor. Toate națiunile își vor trimite bogăția lor și își vor pune comorile la picioarele lui Israel, care va fi atunci minunat în măreție, pe cât este de ruinat acum. Națiunile îi vor zidi zidurile și îi vor paște turmele, îl vor numi poporul binecuvântat și „țara desfătării”. Alianța cu iudeii va fi căutată cu înflăcărare de toate națiunile (Isaia 9; Maleahi 3.10-12; Psalmul 72; Zaharia 8.2-8).

111. Cum va fi guvernat Israelul, restabilit și convertit, în timpul Mileniului?

În timpul Mileniului, tronul din Ierusalim va fi ocupat de un prinț care va fi descendent al liniei împărătești a lui David și va acționa ca împuternicit al lui Hristos. El va domni ca împărat în Palestina, fiind în contrast cu Antihristul, care va domni în timpul premergător instituirii Mileniului. Guvernarea lui Israel va fi încredințată apostolilor, a căror misiune a fost către Israel (Matei 19.28). Sediul întregii guvernări pământești va fi în scena cerească, acolo unde se vor afla Hristos și sfinții Săi, *deasupra* pământului regenerat (înnoit) (Apocalipsa 21). Atunci „prințul” din Ierusalim și toate

autoritățile care-i sunt inferioare vor governa fiind subordonate lui Hristos (Ezechiel 44-46; Isaia 40; Ieremia 30.18-21).

112. Care va fi starea generală a pământului în timpul Mileniului?

Înțelepciunea, puterea și beneficiile guvernării lui Hristos împreună cu sfinții Săi cerești, coroborate cu faptul că pământul va fi eliberat de prezența lui Satan, vor face ca binecuvântarea să fie măsurată doar cu ceea ce se potrivește lui Hristos însuși, Cel care odinioară a fost dezonorat de om, dar care atunci va fi glorificat tocmai în scena în care a suferit umilința. Cerurile și pământul vor fi aduse în cea mai intimă comuniune; întregul pământ va deveni foarte fertil și mult mai roditor decât ne-am putea imagina. Vegetația va deveni înfloritoare și recoltele îmbelșugate se vor succeda cu rapiditate, chiar și în cele mai sterpe ținuturi - vârfurile munților (Psalmul 72.16) - care vor fi binecuvântate de Domnul. „Pășunile sunt îmbrăcate cu turme și văile se acoperă de grâne: ele scot strigăte de bucurie, da, cântă" (Psalmul 65.9-13; Amos 9.13).

113. Va fi Mileniul sau împărăția o stare perfectă în ea însăși?

Nu, nu va fi absolut perfectă, pentru că va exista posibilitatea răbufnirii răului printre oameni, pe pământ (Isaia 65.20), și chiar posibilitatea nesupunerii în mijlocul *națiunilor* (Zaharia 14.17-19). Mai mult, aceasta va fi o *domnie* a dreptății, ceea ce presupune faptul că răul trebuie reprimat. Subjugarea dușmanilor lui Hristos este o lucrare care va ține toată perioada Mileniului, ultimul vrăjmaș fiind distrus doar la sfârșitul domniei (1 Corinteni 15.24-26; Psalmul 110). Astfel, Mileniul, oricât de măreț și de binecuvântat ar fi, va fi totuși o stare imperfectă.

114. Expresia „ceruri noi și pământuri noi” (aplicată la Mileniu) trebuie înțeleasă în sens fizic, sau moral?

Vor exista numeroase schimbări, de natură fizică, în privința cerului și a pământului milenial, dar trăsăturile esențiale ale schimbărilor vor fi de ordin *moral* și la acest fel de schimbare se referă expresia din Isaia 65.17; însă în starea eternă vor fi create, din punct de vedere *material*, ceruri și pământuri noi, în care Dumnezeu va aduce la lumină o stare perfectă de lucruri (Apocalipsa 21.1-8). Pe pământul milenial marea va exista, în timp ce, pe pământul etern, ea nu va mai fi (Apocalipsa 21.1).

115. Va avea parte și creația animală de binecuvântările mileniale?

Da! Creația animală va împărtăși din plin binecuvântările domniei mileniale. Instinctele fiarelor vor

fi schimbate (Isaia 11.6-9); va fi o revenire la stăpânirea omului peste toate animalele, stăpânire cârmuitoare pe care Dumnezeu i-a încredințat-o lui Noe (Geneza 9.21). Totuși, șarpele va fi exceptat de la binecuvântarea generală; el nu va fi scos în niciun fel de sub blestemul pronunțat asupra lui în Eden (Geneza 3.14; Isaia 65.25). Declarația pe care Scriptura o face cu privire la creația animală trebuie înțeleasă *literal*. Creația suferă din cauza păcatului *primului* om (Romani 8.20); ea va fi eliberată datorită biruinței celui de-al *doilea* Om (Romani 8.21).

116. Vor fi schimbări fizice ale orbitelor corpurilor cerești în timpul Mileniului?

Da! Presupunem că soarele și luna vor străluci în același timp pe cer. în cetatea cerească care va fi deasupra pământului „nu va mai fi noapte” (Apocalipsa 21.25), iar pe pământ ziua va fi așa de lungă, că „în timpul serii va fi lumină”; „va fi o zi deosebită, cunoscută Domnului”, probabil o zi lungă, fără noapte, pe tot parcursul Mileniului - o zi fără noapte sau întuneric (Zaharia 14.6,7; Isaia 60.19,20).

117. Va exista păcat manifestat în mod deschis în timpul Mileniului? Iar dacă da, cum se va acționa într-un astfel de caz?

După ultima revoltă a națiunilor împotriva autorității lui Hristos la cea de-a doua venire a Sa, judecățile se vor încheia cu cea asupra lui Gog și a aliaților săi (Ezechiel 38 și 39).

Hristos va domni în caracterul pașnic al lui Solomon - o domnie caracterizată de o lipsă totală de războaie sau de răutate manifestată față. Scriptura prezintă clar faptul că răul mai poate izbucni uneori și arată felul în care se va lucra față de el (Isaia 65.20). însă va mai fi o revoltă universală, sub conducerea lui Satan, la sfârșitul Mileniului (Apocalipsa 20.8,9). Acele națiuni apostate probabil vor fi alcătuite, în principal, din cei născuți în timpul Mileniului.

118. Unde se va afla Satan în timpul lungii perioade a binecuvântării?

După expulzarea lui din ceruri (Apocalipsa 12.7-12), el va lucra ca lider al autorităților care se vor opune ca Hristos să intre în moștenirea lui pământească; pentru o înțelegere detaliată a acestui subiect vedeți partea centrală a cărții Apocalipsa. însă la începutul Mileniului, Satan va fi legat de către un înger și aruncat în fântâna adâncului, care va fi pecetluită pentru tot timpul domniei lui Hristos (Apocalipsa 20.1,2).

119. Vor înceta războiul și idolatria în timpul Mileniului?

Da. Războiul nu va mai fi înălțat la rang de știință, ci în acea perioadă va înceta complet, iar armele

și orice mașinărie de distrugere vor fi distruse (Osea 2.18) sau arse (Ezechiel 39.9) sau le vor adapta pentru scopuri agricole (Mica 4.3). Orice idol va fi complet distrus, iar idolatria va fi îndepărtată pentru totdeauna de pe pământ. „Orice om” va veni să se închine înaintea Domnului (Isaia 66.23; 2.18).

120. Care va fi densitatea populației pământului în timpul Mileniului?

La începutul domniei lui Hristos, populația pământului va descrește foarte mult din cauza judecății, iar multe națiuni vor fi exterminate; însă, pentru că moartea în timpul Mileniului va fi un eveniment rar și pentru că se vor naște mulțimi fără număr, populația va crește în mod miraculos. În mod sigur așa vor sta lucrurile în Israel, dar și în general pe tot pământul (Psalmul 72; Isaia 9.3; 26.15; Ieremia 3.16).

121. Va fi viața umană prelungită, sau va fi moartea la fel de comună ca acum?

Cel mântuit, sau drept, care va fi atunci pe pământ va trăi pe toată perioada Mileniului - o mie de ani - așa că la încheierea acelei perioade doar cei răi vor fi înviați (Apocalipsa 20.5-15). Sub domnia Prințului Vieții moartea va fi în mod sigur o excepție, nu ca în timpul de acum, când este regulă. Ea va avea loc doar ca un semn al judecății peste răul manifestat fațăș.

122. Care vor fi trăsăturile caracteristice ale viitoarei împărății mileniale?

Întinderea domniei pământești a lui Hristos va fi „de la o mare la alta”; cu alte cuvinte, ea va fi universală în ce privește întinderea ei (Psalmul 72.8,9; Apocalipsa 11.15). *Beneficiile* ce vor caracteriza domnia Lui sunt descrise în Psalmul 72; *dreptatea* ei este prezentată în Isaia 11.4,5; *gloria* ei este prezentată în Apocalipsa 21; *puterea* ei este prezentată în Psalmul 2; *sfințenia* ei este prezentată în Zaharia 14.20,21; *permanența* caracterului ei este prezentată în Psalmul 72.17.

123. Diferă împărăția Tatălui de cea a Fiului? Iar dacă da, în ce privință?

Împărăția Tatălui este partea de sus sau departamentul ceresc al Mileniului, unde Hristos și sfinții Lui glorificați vor străluci ca soarele, nu *pe* pământ, ci *deasupra* lui; la aceasta se referă rugăciunea „facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ” (Matei 6.10). Împărăția Fiului se aplică în special la guvernarea lui Hristos pe pământ, din care vor fi înlăturate toate prilejurile de păcătuire. Matei 13.43 se aplică la primul aspect, iar Matei 13.41 la cel de-al doilea. Oricum, ambele aspecte sunt cuprinse sub termenul general de „împărăția”. Mileniul este doar un titlu omenesc care nu reușește să descrie caracterul scenei viitoare peste care va domni Hristos.

124. Unde este prezentat cel mai clar caracterul ceresc al domniei mileniale?

Descrierea cea mai clară a Adunării în gloria milenială ne este oferită în Apocalipsa 21.9-22.5. Există licăriri despre acest subiect și în scrierile unor profeți: Isaia 4.5,6; Daniel 7.22,27. O imagine mai clară despre împărăție ne este prezentată pe muntele sfânt (Marcu 9).

125. Cum este prezentat Ierusalimul ceresc ca înfățișare, situare și caracter?

Cetatea este descrisă în formă de cub, care ne vorbește despre *perfectiunea* ei. Ea va fi situată deasupra pământului, ca centru de lumină și atracție a națiunilor, îmbrăcată în glorie și împodobită cu orice frumusețe și perfectiune, sfântă și dreaptă în ea însăși, și în relație guvernamentală cu pământul (Apocalipsa 21). Soția Mielului va avea *cerul* drept casă a ei, va fi *sfântă* în ce privește caracterul și îl va avea drept *sursă* de binecuvântare pe Dumnezeu (versetul 10).

126. Care este semnificația faptului că porțile ei vor fi din perle, zidurile din iaspis și străzile din aur?

„Perlele” constituie mărturia publică despre plăcerea pe care Hristos Și-o găsește în Adunarea Sa (Matei 13.46); „porțile” exprimă relația guvernamentală pe care ea o va avea cu pământul (Geneza 19.1); „zidurile de iaspis” semnifică faptul că gloria divină este garanția (tăria) răscumpărării ei (Apocalipsa 4.3); „străzile de aur” vorbesc despre dreptatea divină în prezența Domnului, dreptate pe care picioarele sfinților o vor urma în totul (Apocalipsa 21) - țărâna întinată a pustiei va fi schimbată cu neîntinabilele străzi de aur.

127. Ce se înțelege prin „pomul vieții” și prin „apa vieții”?

„Viața” este *hrana* și *înviorarea* sfinților cerești (Apocalipsa 22.1,2). Viața, în abundența ei, va întreține veșnic bucuria locuitorilor țării glorioase.

128. Locuitorii cerești ai Mileniului vor mai avea parte de noapte?

Nu, cu siguranță! Acolo „nu va mai fi noapte”. Mai mult, „cetatea nu are nevoie de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; pentru că a luminat-o gloria lui Dumnezeu și lumina ei este Mielul”.

129. Ce relație va avea Ierusalimul ceresc cu Israelul salvat și fericit?

Ierusalimul ceresc va fi sursa binecuvântării și centrul guvernării lui Israel și al pământului (Isaia 4.5,6; Apocalipsa 21). Lumina și gloria lui Dumnezeu vor fi concentrate în Ierusalimul ceresc, în timp ce orașul pământesc - mărturie a măreției - va forma așternutul picioarelor *Lui* (Isaia 60.13;

Ezechiel 43.7). Cetatea cerească împreună cu locuitorii ei va umbri cu glorie cetatea de pe pământ și pe locuitorii acesteia.

130. Ce relație va avea Ierusalimul ceresc cu națiunile și cu pământul răscumpărat?

El va fi sursa de lumină, de binecuvântare și de cârmuire a pământului (Apocalipsa 21). Națiunile vor umbla în lumina lui (versetul 24) și îi va fi adus omagiul împăraților și al locuitorilor pământului (versetele 24 și 26); porțile lui care vor fi deschise tot timpul constituie o garanție sigură cu privire la protecția pe care o va oferi pentru toți (versetul 25), iar gloria lui care va umbri pământul va fi un adăpost tot timpul și pentru toate împrejurările (Isaia 4.5,6). Creația va fi eliberată din agonia ei lungă și chinuitoare (Romani 8.19) și va celebra în mod grandios eliberarea, așa cum este prezentată în ultimii cinci psalmi, care pot fi numiți „Cântarea de laudă a creației”.

131. Care vor fi popoarele care vor conduce, alături de Israel, în timpurile mileniale?

Egipt și Asiria (Isaia 19.23-25). Israel a fost rob în Egipt și captiv în Asiria și, din cauza faptului că s-a învecinat cu aceste state puternice, iudeii au fost permanent expuși la războaie, fie din sud, fie din nord. Vechea ură a acestor puteri față de Israel, dar și una împotriva celeilalte, va izbucni din nou (Daniel 11), însă toate acestea se vor întâmpla până când Domnul, în harul Său, le va uni într-o frățietate a păcii și a binecuvântării.

132. Ce se va întâmpla după dezlegarea lui Satan, la sfârșitul împărăției de o mie de ani (Apocalipsa 20)?

Satan, înșelătorul și distrugătorul rasei umane, va conduce din nou națiunile în apostazie; întemnițarea lui în fântâna adâncului se va încheia și, odată cu ea, lunga perioadă de binecuvântare din Mileniu. Omul a fost încercat sub făgăduință, sub lege, sub har și, în final, va fi încercat sub gloria lui Hristos. Satan va conduce oștirea sa de milioane fără număr, anume pe oamenii care, chiar dacă vor fi opriți să comită răul în timpul domniei lui Hristos, totuși nu vor fi mântuiți. Cel rău se va folosi de aceștia în dorința sa de a-și recupera domnia asupra lumii; însă și el și ei vor avea parte de o teribilă ruină și vor fi trimiși într-un loc de suferință eternă.

133. Cine sunt cei denumiți Gog și Magog, care vor fi strânși sub conducerea lui Satan (Apocalipsa 20.8)?

Gog și Magog, adică ultimul dictator rus și țara lui, vor avea parte de judecată la scurt timp după începerea domniei mileniale (Ezechiel 38 și 39); însă judecata prezentată aici va avea loc la

sfârșitul Mileniului și va fi peste națiunile atrase de Satan din cele patru colțuri ale pământului, națiuni care vor fi denumite *simbolic* „Gog și Magog”. Ultimul atac al lui Gog asupra Israelului, descris în mod foarte clar de profetul exilat pe malurile râului Chebar (Ezechiel), precum și înfrângerea zdrobitoare a acelei mari și mereu crescânde puteri din nord, sunt prezentate în această carte a simbolurilor și a imaginilor, fiind înfățișate ca tipuri ale înfrângerii complete a lui Satan, care va încerca să răstoarne tronul împăratului Gloriei. „Tabăra sfinților” este Israel, iar „cetatea cea iubită” este Ierusalimul pământesc (Apocalipsa 20.9).

134. Expresia „marea nu mai era” trebuie înțeleasă în mod literal?

Da! Se va observa că despre absența mării se vorbește în pasajul în care apare cerul material și pământul material, care vor fi în întregime noi. De aceea acest prim verset al capitolului 21 din Apocalipsa trebuie înțeles în mod literal.

135. Starea eternă constituie subiectul profeției?

Nu! Mileniul sau împărăția constituie, după jertfa lui Hristos, marea temă a Scripturilor Vechiului Testament și a unei părți din Noul Testament; însă starea măreață, perfectă și eternă, este mai mult decât împlinirea planurilor sau a Scripturilor, ea este rodul sau expresia a ceea ce este Dumnezeu în Sine însuși. Deoarece Dumnezeu este Dumnezeu, El trebuie să aibă în jurul Său o stare sau o condiție potrivită cu natura Lui, una care să desfășoare toată perfecțiunea *luminii* și a *dragostei* Sale.

136. Care sunt locurile din Scriptură care descriu starea eternă?

Iată câteva pasaje dintre cele care vorbesc despre starea eternă: 1 Corinteni 15.24-28; 2 Petru 3.12,13; Apocalipsa 21.1-8.

137. Ce se înțelege prin „ziua Domnului” și cum este ea împărțită?

Această expresie, familiară profeților evrei, este folosită ca să prezinte perioada viitoare, perioadă caracterizată de judecată, dar și de glorie. *Dimineața* acestei zile este partea creștinilor (Apocalipsa 2.28); *miezul zilei* va aduce binecuvântare pentru iudei (Maleahi 4.2); iar *seara* va aduce judecata universală și dizolvarea creației (2 Petru 3.12).

138. Care este efectul moral pe care trebuie să-l producă cercetarea profețiilor?

„Toate acestea deci urmând să fie descompuse, ce fel de oameni trebuie să fiți voi, în purtare sfântă

și evlavie... De aceea, preaiubiților, așteptând acestea, străduiți-vă să fiți găsiți de El în pace, fără pată și fără vină. Astfel deci să nu dormim, ca ceilalți, ci să *veghe*m și să fim *treji*".

139. Ce înseamnă venirea?

Pentru tine, iubit cititor, aceasta este fie judecată, fie glorie! Dacă ești spălat în sângele Mielului, partea ta în viitor va fi *gloria eternă*; dar, dacă ești neîmpăcat cu Dumnezeu prin moartea Domnului Isus, atunci partea ta sigură este *judecata eternă*. Ce este venirea? Este judecată și glorie.

140. Cine este Cel care vine?

Domnul Isus vine. El a locuit în mijlocul oamenilor; i-a iubit pe păcătoși și a murit pentru ei. Lucrarea Lui pe cruce, pentru păcătoși, este încheiată; lucrarea pe care o face acum, pe tron, este în slujba sfinților. Pe cruce a avut de-a face cu păcatele; pe tron Se ocupă cu nevoile noastre, însă El va veni din nou. Atunci vor fi amestecate strigătele de bucurie cu cele de durere. Sfinții Lui vor triumfa; însă păcătoșii vor plânge. *Mânia* Mielului va cădea asupra celor nedreți; *gloria* Mielului va fi împărtășită de cei spălați în sângele Lui, de sfinții lui Dumnezeu, cei care au fost răscumpărați prin sânge. Cine este Cel care vine? Este Isus, și orice ochi îl va vedea. *Cititorule, ești tu gata?*

Cuprins

Notă introductivă

Atotsuficiența Sfințelor Scripturi

Relatări ale antichității

Istorie și profeție

Relația iudeilor cu istoria și cu profeția

Domnul și Mileniul